

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚĂ—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR:
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR:
I. GR. PERIȚEANU
fost Ministru, Avocat

PRIM REDACTOR:
ALEXANDRU VELESCU
Doctor în Drept, Avocat

COMITETUL DE REDACȚIE:

Traian Alexandrescu, fost decan al Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosef G. Cohen** Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu** Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Vințilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Găleşescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **G. Petrovici**, Decan al Baroului Ilfov; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-lași**, fost Ministru Avocat; **Hariton Udrea**, Judecător Trib. Ilfov și **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar.

SECRETARI DE REDACȚIE:

E. C. Decusară Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticeii Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat

S U M A R

- *Curmarea unei controverse*, de Hugo Friedman, avocat;
- *Inutilitatea art. 1912 din codul civil*, de Alex. Gh. Jugă-naru, avocat.

JURISPRUDENȚE

- *Înalta Curte de Casație și Justiție s. I: Hirsch Abraham cu Ministerul Domeniilor și a.* (Codul Silvic. Exploatare de păduri. Pădure mai mică de 100 h. Studiu sumar de exploatare. Necomunicare. Autorizare de exploatare. Nevaliditate. Oprirea pe cale administrativă a exploatarei. Dacă este legală);
- *Idem, idem: Nae Niță Iliescu cu Eforia Spitalelor Civile* (Adopțiune. Recurs. Incident de inadmisibilitate. Respingere. Sentința de încuviințare pronunțată de tribunalul sub legea din 15 Martie 1906. Apel. Inadmisibilitate);
- *Idem, idem: Ministerul Apărării Naționale cu V. Volcov* (Responsabilitate civilă. Serviciu de pază la un post militar. Neluarea măsurilor necesare pentru a nu primejdi viața locuitorilor. Constituie o culpă generatoare de daune);
- *Idem s. II: Ministerul Industriei și Comerțului cu Soc. Româno-Americană și a.* (Concesiuni petrolifere. Obținute înainte de 1923. Înscris în registrele de mutațiuni. Dacă proprietarul concesiunii mai trebuie să facă dovada că nu vatămă drepturile Statului decurgând din legea agrară Art. 239 alin. 7 din legea minelor din 1929 nu se poate aplica cu efect retroactiv);
- *Idem s. III: Soc. de Trey et Comp. L-ted cu Ministerul de finanțe și a.* (Cerere introductivă de instanță. Modificarea ei după închiderea debaterilor. Constituie o modificare a acțiunii. Pagubă. Lire sterline. În ce condițiuni se poate acorda diferența de curs dela judecarea primei instanțe până la desăvârșirea apelului);
- *Idem, idem: Soc. în nume colectiv I. M. și I. Barasch cu Regia aut. C. F. R.* (Autoritatea lucrului judecat. Apel declarat în termen printr'un jurnal interlocutori. Revenire și declarat ca tardiv apelul prin sentința pronunțată ulterior în proces. Violarea legii);
- *Idem, idem: Ministerul Instrucțiunii cu Octav Gheorghiu* (Contencios administrativ. Profesor. Gradație. Sporurile la gradație. Ce coeficient se acordă. Legea armonizării salariilor din Mai 1927. Suspendarea ei prin legea din August 1927);
- *Idem, idem: Alex. Mitroi cu Banca Motrului și a.* (Faliment Opunere la inventar făcută de fatit. Nu are caracterul unei acțiuni în revendicare. Apel făcut de creditori. Inadmisibilitate);
- *Idem, idem: Octavian Senchea cu Ministerul Sănătății.* (Legea sanitară. Dreptul medicilor și veterinarilor din comunele rurale de a avea o farmacie de mână când se află la o distanță de 10 klm. de o farmacie publică. Cum trebuie socotiți acești 10 klm.);
- *Idem, idem: Petre Mărgineanu cu Casa Generală de Pensii.* (Pensiuni. Funcționar pus în retragere conform art. 203 din legea org. ministerelor. Ficțiunea legală pentru sporul de timp nu se aplică și în privința calculului pensiunii);
- *Tribunalul Ilfov s. IV c. cor.: Eduard Misirian cu Ministerul de Finanțe* (Legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice. Faliment. Cheltueli cu administrația lui. Cererea sinditului de a se urmări de Fisc un creditor pentru acoperirea lor. Contestată urmărirea lui. Lipsa titlului executor. Lipsa autorizării cheltuelilor de către creditorul urmărit. Când contestatorul poate fi ținut la plata unor asemenea cheltueli?);

CURMAREA UNEI CONTROVERSE

După art. 378 din proc. civ. nicio urmărire nu poate avea loc decât pentru o datorie certă și lichidă, înțelegându-se prin creanță certă aceea care nu este contestată în existența ei, iar prin creanță lichidă aceea care nu este contestată în cuantumul ei.

Sub imperiul acestui text s'a pus chestiunea dacă poate fi investit cu formulă executorie și executat un act de ipotecă, care prevede deschiderea unui credit în cont curent, stabilind și o modalitate oarecare pentru determinarea ulterioară a soldului debitor.

Chestiunea prezenta o importanță deosebită pentru că în practica comercială și bancară erau nenumărate acte autentice de deschidere de credit, în care nu se putea prevedea dela început care va fi soldul debitor, urmând ca aceasta să se stabilească ulterior după registre sau un alt mod prevăzut de părți.

Jurisprudența era împărțită.

Curtea de Apel din București s. V, prin deciziunea nr. 108 din 1932 dată în complet de divergență și în majoritate a admis executarea unui astfel de act de deschidere de credit motivând între altele și astfel:

Având în vedere însă că, în adevăr, dacă din dispozițiunile art. 20 și chiar din economia întregii legi a autentificării actelor se poate deduce că legiuitorul a înțeles să atașeze în mod virtual, actelor autentice o forță executorie din clipa în care s'a produs autentificarea, apoi de nicăeri nu se poate deduce că, același legiuitor a înțeles să ceară, ca condițiune *sine qua non*, ca creanța, cuprinsă în asemenea acte, să fie lichidă din chiar aceeași clipă pentru ca actul autentic să poată să primească pe temeiul unei astfel de concomitențe caracterul de titlu executor;

Această deciziune este publicată în *Curierul Judiciar* nr. 18 din 5 Mai 1935, pag. 283.

Curtea de Apel din București s. II-a, prin deciziunea civilă nr. 518 din 1934 a admis însă soluțiunea contrarie, refuzând executarea unui act care nu constată creanța, ci numai condițiunile în care ea se poate naște (A se vedea publicată în *Jurisprudența Generală* 1935 nr. 25, sp. 803 pag. 777).

Această controversă este curmată astăzi prin legea cu privire la unele dispozițiuni pentru înlesnirea și

refacerea creditului, lege publicată în Monitorul Oficial nr. 94 din 20 Aprilie 1935 și în Biblioteca Legilor Uzuale nr. 617 la *Curierul Judiciar*.

În adevăr, această lege, prin art. 36 a adăugat la art. 378 din proc. civ. din Vechiul Regat următoarele dispozițiuni cu caracter interpretativ:

Art. 36.— Se adaugă la art. 378 proc. civ. din Vechiul Regat următoarele dispozițiuni cu caracter interpretativ:

Creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanele dela debitor sau recunoscute de dânsul.

Creanța este lichidă atunci când câtimea ei este determinată prin însuși actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau și a altor acte chiar neautentice, fie emanând dela debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziții legale sau a stipulațiunilor conținute în actul de creanță, chiar dacă prin această determinare ar fi nevoie de o osebă socoteală.

Prin urmare, de acum înainte actele de deschidere de credit încheiate în formă autentică vor putea fi executate fără a fi supuse vechi controverse care a dispărut.

HUGO FRIEDMAN
Avocat

INUTILITATEA ARTICOLULUI 1912 DIN CODUL CIVIL

Legiuitorul dela 1865 a căutat prin art. 1912 din codul civil, să mențină în vigoare dispozițiunile din codicii domnilor Calimach și Caragea și orice legi civile anterioare, precum și ordonanțele domnești și instrucțiunile ministeriale din ambele Principate-Unite, cari nu contrazic regulile prescrise de codul civil.

O lege poate să fie abrogată, adică să i se ridice forța obligatorie pentru viitor, în două moduri:

a) în mod expres, când abrogarea rezultă dintr-un text de lege în care se spune clar și categoric că legea anterioară este și rămâne abrogată și,

b) în mod tacit, când legea cea nouă cuprinde dispozițiuni incompatibile cu legea veche. În acest mod, toate dispozițiunile incompatibile din legea veche sunt considerate abrogate.

Va să zică, legea veche poate să cuprindă în întregime dispozițiuni contrarii legii noi, sau poate să cuprindă o serie de dispozițiuni cari să nu contrazică pe cele ale legii noi, iar aceasta din urmă, să nu facă altceva decât să le reproducă pe ale celei vechi.

Și atunci, întrebarea care se naște este următoarea: ce rațiune are dispozițiunea dintr-un text de lege, care spune că: toate dispozițiunile și regulamentele contrare prezentei legi sunt și rămân abrogate? Nu este superfluă această dispozițiune, de îndată ce este constatată că atunci când vrei să-ți valorifici un drept în justiție îți sprijini acțiunea pe legea în vigoare care îți ocrotește acest drept și nicidecum nu ai să cercetezi legile anterioare dela începutul legislației noastre la zi, pentru ca să observi dispozițiunile ce nu sunt contrarii legii ultime în sensul că să-ți sprijini acțiunea și pe aceste dispozițiuni? Evident că da. Nimeni nu cred că procedează în felul acesta — căci munca ar fi inutilă. Și atunci, art. 1912 c. civ. este o inadvertență a legiuitorului, care ar trebui să dispară odată cu modificarea codului civil, căci nu are niciun sens aplicarea legii vechi concomitent cu cea nouă.

Din această pricină, s'au născut dificultăți practice odată cu intrarea în vigoare a acestui codice. S'a pus

problema dacă pe baza art. 1912, moștenirea călugărilor rezultând din art. 766 și urm. din codul Calimach, este sau nu abrogată, fiindcă se susținea de unii că nu există incompatibilitate între codul civil și moștenirea călugărilor din codul Calimach.

Tot astfel, se discuta, dacă regula dreptului canonic care interzice căsătoria a doi frați cu două surori, mai poate fi azi în vigoare. Jurisprudența a decis că aceste vechi reguli se află abrogate ca fiind incompatibile cu codul civil, deoarece acesta singur conține regulile relative la modurile de dobândire a proprietății sau la împiedecările la căsătorie și aceste reguli sunt de ordine publică (v. p. Moștenirea călugărilor, Cas. S. Unite, 11 din 16 Nov. 1900, Bul. 1900 p. 1309 și *Curierul Judiciar* nr. 86 din 17 Decembrie 1900 cu nota D. Alexandresco; Cas. I, 389 din 1934, *Curierul Judiciar* nr. 29 din 1934).

Dar chiar dacă ar fi utilă menținerea în vigoare a dispozițiunilor din legea veche ce nu contrazic pe cea nouă încă nu-și are rațiunea de-a fi art. 1912. Și asta din pricină că abrogarea tacită este unanim admisă când între legea veche și legea nouă există contradicțiuni — nepotriviri — când cu alte cuvinte există un conflict între două legi succesive, va fi preferită ultima fiind presupusă mai bună.

Ceea ce este curios însă este faptul că această dispozițiune din art. 1912 c. civ. are continuitate, în sensul că se înserează în orice lege și regulament ce se confecționează. În fiecare se spune că „dispozițiunile contrarii legii de față sunt și rămân abrogate”. Ei bine această dispozițiune este absolut inutilă, căci niciun impricinat nu are nevoie în dovedirea acțiunii sale de două dispozițiuni sau de nouă — dela nașterea României la zi — cari nu se contrazic.

Folositoare nu pot fi nici într'un caz asemenea dispozițiuni, păgubitoare însă, pentru practicienii justiției, da !

ALEX. GH. JUGANARU,
Avocat, Bârlad

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 3 Decembrie 1934

Președinția d-lui S. TIPEI, consilier

Hirsch Abraham cu Ministerul Domeniilor și a.

Decizia nr. 1307. Dosar nr. 815/934

Codul silvic. Exploatare de păduri. Pădure mai mică de 100 ha. Studiu sumar de exploatare. Necomunicare. Autorizare de exploatare. Nevaliditate. Oprirea pe cale administrativă a exploatarei. Dacă este legală. Art. 4, 6 și 7 din codul silvic.

1. Dacă art. 6 din Codul silvic prevede formal obligațiunea comunicării studiului sumar cu privire la exploatarea pădurilor mai mici de 100 ha, aceasta se explică prin faptul că el fiind cuprins în noțiunea generală de amenajament sau regulament de exploatare, legiuitorul a găsit inutil să mai repete dispozițiunea din art. 4, care dispune în mod general comunicarea amenajamentului sau regulamentului de exploatare, prin urmare implicit și a studiului sumar de exploatare.

Studiul sumar, în baza căruia se cerea autorizarea de exploatarea pădurii, trebuind să fie comunicat proprietarilor pădurii pentru ca aceștia să-și poată face întâmpinările legale, neîndeplinirea unei atari formalități nu poate avea de efect decât nevaliditatea autorizățiunei de exploatare, care nu poate fi opozabilă proprietarilor.

2. Potrivit art. 7 din codul silvic, Ministerul de Agricultură și Domenii are dreptul de a opri pe cale administrativă exploatarea unei păduri când: a) se face fără amenajament sau regulament de exploatare, b) când exploatarea se abat de la prescripțiile amenajamentului sau regulamentului de exploatare.

Ministerul de Domenii însă este îndrituit să oprească exploatarea și când constată ilegalitatea autorizației date și să împiedice executarea ei, fără ca aceasta să îndreptățească vreo pretențiune în daune.

Curtea.

Asupra recursului făcut de Hirsch Abraham în contra deciziei nr. 277 din 1931 a Curții de Apel Oradea secția I-a:

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel, reformând sentința nr. 1525 din 1924 a Tribunalului Sălaj, a respins acțiunea prin care recurentul Abraham Hirsch cerea să fie obligați intimații Ministerul de Agricultură și Domenii și Mic Ioan împreună cu alți 53 locuitori din comuna Traniș, la plata sumei de 693.781 lei cu titlu de daune rezultate din faptul că Mic Ion și ceilalți intimați l-au împiedicat cu forța la exploatarea unei păduri, iar Ministerul de Agricultură și Domenii a revocat ulterior autorizația de exploatare;

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel constată în fapt că la 26 Martie 1922, recurentul Abraham Hirsch a cumpărat de la Coloman Beldy din Jibon materialul lemnos al pădurii situate în hotarul comunei Traniș, proprietatea soției sale, în întindere de 107 jugăre, adică 61 hectare 5.785 m. p.; că ulterior prin contractul încheiat la 6 Iunie 1923, d-na Beldy a vândut această pădure, proprietatea sa, la mai mulți locuitori din comuna Traniș cu condițiunea ca în cazul când recurentul nu va tăia materialul lemnos până la 1 Iulie 1924, prețul de vânzare va fi de 1700 lei de jugăr, iar în caz contrar, se va reduce câte 1300 lei de fiecare jugăr; că cumpărătorii intervenind la Comisiunea județeană Jibon, au obținut scutirea de expropriere a acestei păduri; că profitând de această împrejurare, recurentul a cerut de la ocolul silvic Oradea autorizația de exploatarea pădurii, atașând la cerere și un studiu sumar, pe care însă nu l-a comunicat țăranilor cumpărători, ci numi soțului doamnei Beldy; că recurentul a obținut autorizația, cerută, iar când a voit să înceapă exploatarea, Mic Ion și ceilalți intimați — cumpărătorii pădurii — au împiedicat exploatarea cu forța; că recurentul intervenind la Ministerul de Agricultură și Domenii, acesta a revocat autorizația de exploatare;

Că, motivează Curtea de Apel, recurentul a procedat cu rea credință, deoarece a avut cunoștință de vânzarea ulterioară a pădurii către țăranii intimați și cu toate acestea a intervenit pentru obținerea autorizației de exploatare, fără a comunica această cerere și studiul sumar intimaților, cum se prevede în art. 4 din codul silvic și prin urmare autorizația obținută cu nerespectarea prevederilor legii n'a fost valabilă, fiind numai provizorie și aceasta cu atât mai mult, cu cât avizul Consiliului Tehnic nici nu fusese comunicat în Monitorul Oficial; că dar, Ministerul de Agricultură și Domenii cu drept cuvânt a putut revoca autorizația ce dăduse;

Având în vedere că prin motivul I de casare se impune Curții de Apel că ar fi violat art. 6 din codul silvic și ar fi interpretat greșit art. 4 din același cod,

prin aceea că a considerat autorizația de exploatare ca nevalabilă pe motiv că studiul sumar n'a fost comunicat țăranilor intimați, care erau proprietarii pădurii, căci, pretinde recurentul, în speță fiind vorba de o pădure sub 100 ha, pentru exploatarea ei era necesar numai un studiu sumar examinat de consiliul tehnic și aprobat de minister — condițiune îndeplinită în speță — nu era însă necesar ca acest studiu să fie comunicat proprietarilor pădurii;

Considerând că potrivit art. 2 în codul silvic, pădurile supuse regimului silvic nu se pot exploata decât în baza unui amenajament sau regulament de exploatare; că potrivit art. 3 din aceeași lege, amenajamentul va fi făcut în urma unui studiu amănunțit al circumstanțelor fizice și economice ale pădurii și va avea de scop fixarea condițiunilor și a modului de exploatare, stabilirea posibilității în vederea continuității exploatarei produselor principale, asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii și producerea lemnului de lucru și construcțiunii în locurile unde natura terenurilor și a esențelor va permite aceasta, iar regulamentul de exploatare se va face în vederea conservării acelor păduri și a regulării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate;

Că potrivit art. 4 din codul silvic, proprietarii sau exploatarea unei păduri nu pot proceda la exploatare decât în baza unui amenajament sau regul. de exploatare, aprobat de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, care mai înainte și-l vor fi comunicat prin portărei unul altuia împreună cu planul acelei păduri pentru ca fiecare să ia cunoștință de ele și să poată face întâmpinările ce ar crede de cuviință;

Că art. 6 din codul silvic, așa cum a fost modificat prin legea din 18 Septembrie 1918, prevede că pădurile mai mici de 100 hectare se vor putea exploata pe bază de studii sumare, examinate de consiliul tehnic și aprobate de ministru, dar nu prevede și alte formalități ce ar trebui îndeplinite, după cum prevede la art. 4 pentru pădurile de peste 100 ha;

Considerând că din modul cum este formulat art. 6, precum și din întreaga economie a legii, rezultă că prin acest articol legiuitorul a înțeles ca pentru pădurile mai mici de 100 hectare, deci de mai mică importanță, să deroge de la dispozițiunile generale cuprinse în art. 4 numai în sensul că în loc de amenajament sau regulament de exploatare, care sunt lucrări ample și costisitoare, să admită un studiu sumar, care, din însăși denumirea ce i se dă, rezultă că este o lucrare mai simplă;

Considerând că scopul pentru care legea impune facerea amenajamentului sau regulamentului de exploatare este ca Ministerul de Domenii să poată controla exploatarea și să asigure conservarea și regenerarea pădurilor, iar comunicarea amenajamentului sau regulamentului de exploatare, la care art. 4 obligă pe proprietari sau exploatarea, are de scop ca ei să se încunoștințeze reciproc de condițiunile în care exploatarea se va face și cari pot sau nu fi cuprinse în contractul încheiat între ei, pentru a fi puși astfel în măsură ca în termenul prevăzut de lege să facă întâmpinările ce ar crede de cuviință;

Considerând că potrivit art. 6 din codul silvic, așa cum a fost modificat prin legea din 18 Septembrie 1918, pădurile mai mici de 100 ha. se vor putea exploata pe bază de studii sumare, examinate de consiliul tehnic și aprobate de ministru;

Considerând că studiul sumar nu este în realitate decât tot un amenajament de o amploare mai redusă în raport cu întinderea pădurii exploatare; că el fiind cerut de lege în același scop și putând prevedea ca și amenajamentul dispozițiuni în afară de cele conținute în contract nu este nicio rațiune ca legiuitorul, să fi admis exploatarea pădurilor mai mici, fără ca să comunice părților studiul sumar spre a-și putea face obiecțiunile lor;

Că așa fiind, dacă art. 6 nu prevede formal obligațiunea comunicării studiului sumar, aceasta nu se poate explica decât prin faptul că el fiind cuprins, în noțiunea generală de amenajament sau regulament de exploatare, legiuitorul a găsit inutil să mai repete dispozițiunile art. 4, care dispunând în mod general comunicarea amenajamentului sau a regulamentului de exploatare, implicit a prevăzut și comunicarea studiului sumar;

Că acest mod de redactare reese și din alte dispozițiuni ale legii, care sunt și acelea ale art. 7 și 9, cari prevăd pentru proprietarii pădurilor exploatare fără amenajament sau rezultând din exploatare sau cari nu și-au îndeplinit obligațiunea de împădurare;

Considerând că dacă în amenajament legiuitorul n'ar fi înțeles să intre și studiul sumar ar urma ca exploatarea pădurilor mai mici de 100 ha. făcute fără sau contrar studiului sumar, să nu poată atrage nicio sancțiune, ceea ce ar fi absolut nelogic, nefiind admisibil ca pe de o parte Statul să-și rezerve dreptul de control al exploatării unor atari păduri, iar pe de altă parte să lase nesancționate abaterile dela dispozițiunile imperative ale legii;

Considerând că pentru aceste motive, recurentul era obligat să comunice țăranilor intimați studiul sumar în baza căruia cerea autorizația de exploatarea pădurii, pentru ca aceștia să-și poată face întâmpinările ce vor crede de cuviință;

Că neîndeplinirea acestei formalități, având de efect ca autorizația să nu poată fi privită ca valabilă și în consecință opozabilă intimaților urmează că ajungând la această concluziune Curtea a făcut o bună aplicare a art. 4 și 6 cod. silvic, așa că motivul I de casare nu este întemeiat;

Asupra motivului IV de casare, prin care se impută Curții de apel că și-ar fi bazat decizia pe un temei juridic inexistent, hotărînd că autorizația de exploatare este revocabilă fiindcă avizul consiliului tehnic nu ar fi fost publicat în Monitorul Oficial, deși niciun text de lege nu prevede o asemenea publicare; că, pretinde mai departe recurentul, Curtea de apel a violat și art. 7 cod. silvic prin aceea că a stabilit că oprirea exploatării din partea ministerului intimat era întemeiată, deși acest text de lege prevede cazurile când autoritățile pot opri asemenea exploatări, iar între acestea nu figurează și cazul din speță;

Având în vedere că instanța de apel a considerat autorizația de exploatare ca valabilă pentru motivul că studiul sumar nu a fost comunicat sătenilor intimați, și numai ca un argument în plus a motivat că această autorizație ar fi nevalabilă și pentru că avizul consiliului tehnic nu a fost publicat în Monitorul Oficial; ori, considerarea autorizației ca nevalabilă menținându-se și numai pe primul argument, care, în urma respingerii motivului I de casare, a rămas stabilit că este exact în drept, este inutil a se cerceta dacă cel de al doilea argument al Curții de fond este sau nu legal, așa

că prima parte a motivului IV de casare nu este întemeiată;

Considerând că din dispozițiunile art. 7 cod. silvic rezultă că Ministerul de Agricultură și Domenii va avea dreptul de a opri, pe cale administrativă, exploatarea pădurii fără amenajament sau regulament de exploatare, precum și în cazul când exploatorii se abat dela prescripțiile amenajamentului sau regulamentului de exploatare;

Că referitor numai la aceste 2 cazuri de oprire legea prevede o procedură specială, dreptul de contestație pentru proprietar sau exploatare la tribunalul situației unei imobile și adăogă, că oprirea hotărîtă în condițiile de mai sus nu îndreptățește nici într'un caz, pe proprietar sau exploatare să formuleze vreo pretențiune de daune;

Considerând că față de textul limitativ al legii, urmează că orice alte împiedicări din partea Ministerului de Domenii a exploatării unei păduri, va fi judecată conform regulilor de drept comun și anume pe calea unei acțiuni ordinare, în care dacă se va stabili că împiedicarea nu este justificată, Ministerul de Domenii va trebui să suporte consecințele actului sau, prin plata daunelor cauzate;

Considerând că în speță împiedicarea exploatării făcându-se pe motivul necomunicării studiului sumar, care după cum s'a arătat, are ca efect ca autorizațiunea de exploatare să fie privită ca ilegală față de intimat, urmează că Ministerul de Domenii a fost în drept, constatându-se ilegalitatea autorizației date, să împiedice executarea ei, fără ca aceasta să îndreptățească pe recurent la formularea vreunei pretențiuni de daune;

Că așa fiind și partea II-a a motivului IV de casare nu este întemeiată;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 12 Aprilie 1935

Președenția d-lui AL. IUCA, președinte

Nae Niță Iliescu cu Eforia Spitalelor civile

Decizia nr. 708 Dosar 1312/934

Adopțiune. Recurs. Incident de inadmisibilitate. Respingere. Sentința de încuviințare pronunțată de tribunal sub imperiul legii din 15 Martie 1906. Apel. Inadmisibilitate. De când își produce efectele legea din 1906? Art. 104 și 316 pr. civ., art. 321 cod. civ.

Procedura în materie de adopțiune având un caracter special și fiind rânduită nu de dispozițiunile generale din pr. civ. ci de codul civil, nu se poate admite că mai subsistă în această materie calea apelului în baza dispozițiunilor generale ale procedurii civile, întru cât legea din 15 Martie 1906 a abrogat art. 321 din codul civil care prevedea calea apelului în materie de adopțiune.

Această desființare a apelului nu violează principiul celor două grade de jurisdicțiune, principiu care nu este consacrat prin Constituție.

Această desființare a apelului își produce efectele pentru toate hotărârile care s'au pronunțat sub imperiul legii din 15 Martie 1906, indiferent dacă cererea de încuviințare a adopțiunii s'a introdus sub imperiul ei sau anterior, deoarece, în principiu, legea care trebuie avută în vedere pentru a stabili dacă o cale de atac în contra unei hotărâri judecătorești este sau nu

admisibilă este legea aflată în vigoare la data când hotărîrea a fost pronunţată.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de intimata Eforia Spitalelor civile şi prin care se susţine, că recursul de faţă este inadmisibil, pentru că hotărîrea atacată este dată în materie de adopţiune şi potrivit jurisprudenţei Înaltei Curţi nu există cale de recurs în contra hotărîrilor date în această materie;

Considerând că este exact, că întru cât hotărîrile prin care se admite, sau se respinge o cerere de adopţiune, se dau conform art. 320 c. civ. nemotivat, s'a decis de Înalta Curte anterior noiei Constituţii din 1923, că recursul în contra unor asemenea hotărîri este inadmisibil;

Considerând însă, că în speţă hotărîrea atacată cu recurs a fost pronunţată sub regimul Constituţiei noi din 1923, care declară prin art. 103 recursul ca fiind de ordin constituţional;

Că astfel fiind recursul de faţă făcut în contra acestei hotărîri este, în baza citatului text din Constituţie, admisibil şi aceasta cu atât mai mult, cu cât în speţă decizia Curţii de Apel este motivată, rezolvându-se prin ea un incident privitor la admisibilitatea apelului în materie de adopţiune, iar nu însăşi cererea de adopţiune în fond;

Pentru aceste motive, Curtea respinge incidentul de inadmisibilitatea recursului.

Curtea,

Asupra recursului făcut de către Nae Iliescu Niţă în contra deciziei civile nr. 270 din 1934 a Curţii de Apel Bucureşti s. II-a:

Având în vedere decizia atacată din care rezultă că Tribunalul Ilfov s. II-a fiind sesizat în 1933, prin o petiţiune făcută de recurentul Nae Niţă Iliescu, prin care cerea să se omologe actul depus în 1868 pentru adoptarea sa de către Niţă Iliescu şi Smaranda Iliescu, a dat seninţa civilă nr. 1284 din 28 Oct. 1933, prin care nu a încuviinţat această adopţiune. Făcând recurentul apel în contra sentinţei arătate, Curtea de Apel din Bucureşti s. II-a prin decizia atacată cu recursul de faţă, a respins apelul ca inadmisibil; pentru a da această soluţiune Curtea de Apel constată, că deşi adopţiunea a fost cerută înainte de 15 Martie 1906, când s'a suprimat art. 320 c. civ. prin care era acordat dreptul de apel în materie de adopţiune, însă atât sentinţa cât şi apelul au avut loc după modificarea legii din 1906, care este azi în vigoare şi deci întru cât sentinţa nr. 1284 din 1933 prin care s'a pronunţat tribunalul asupra adopţiunii este dată sub noua lege din 15 Martie 1906, care abrogă art. 321 c. civ. vechiu, după care există drept de apel în materie de adopţiune, rezultă că nu mai există drept de apel în contra acestei sentinţe, fiind vorba de o lege nouă de procedură şi de competenţă care are efect retroactiv. Fiind azi desfiinţate dispoziţiunile din art. 321 c. civ. după care în această materie specială se prevedeau cele două grade de jurisdicţiune, prin abrogarea acestui text urmează de aci — continuă să motiveze Curtea de Apel — că nu se poate invoca nici lipsa unui text de lege care să ridice în mod formal dreptul de apel, nici caracterul de jurnal de natură graţioasă în conf. cu art. 104 pr. civ., susceptibil de apel în alte materii. În baza acestor motive Curtea de fond respinge apelul ca inadmisibil.

Văzând criticile aduse acestei soluţiuni prin motivele de casare din petiţia de recurs şi prin motivul de casare suplimentar.

Considerând că procedura ce se urmează în materie de adopţiune are un caracter special şi este rânduită nu în baza dispoziţiunilor generale din proc. civ. ci în baza dispoziţiunilor prevăzute în codul civil;

Că, potrivit acestei proceduri, după ce prin art. 320 se prevăd condiţiunile în care se dau hotărîrile asupra cererilor de adopţiune, art. următor 321, care a fost abogat prin legea din 15 Martie 1906, prevedea că, în termen de o lună dela data hotărîrii tribunalului, această hotărîre va fi supusă, după cererea părţii celei mai stăruitoare, Curţii de Apel care va urma în acelaşi timp ca şi tribunalul de prima instanţă şi se va pronunţa printr'un proces verbal nemotivat.

Considerând că art. 321 c. civ. prin dispoziţiunile sus citate creează în materie de adopţiune calea de atac a apelului, prevăzând termenul în care avea să fie exercitată această cale, cum şi regulile ce trebuiau observate la judecarea ei;

Considerând însă, că legea din 15 Martie 1906 abrogând în totul dispoziţiunile art. 321 c. civ. şi neprevăzând pentru materia adopţiunii prin vreun alt text al ei calea de atac a apelului, rezultă de aci că a desfiinţat însăşi această cale de atac, pentru că fiind vorba de o procedură specială rânduită prin dispoz. codului civil, nu se poate admite că după abrogarea art. 321 c. civ. ar continua să subsiste calea de atac a apelului în baza dispoziţiunilor cu caracter general ale procedurii civile, fie cele din art. 104, fie cele din art. 316, căci aceste dispoziţii nici anterior legii din 15 Martie 1906 nu au cărmuit calea de atac a apelului în materia adopţiunii şi nu ele erau textele legale în baza cărora funcţiona atunci acea cale de atac;

Considerând că apelul în materia adopţiunii a putut să fie desfiinţat de legiuitorul ordinar din 1906, pentru că această cale de atac şi principiul celor două grade de jurisdicţiune nu sunt consacrate prin constituţie;

Considerând că această desfiinţare a apelului îşi produce efectele pentru toate hotărîrile cari s'au pronunţat sub imperiul legii din 15 Martie 1906, indiferent dacă cererea de încuviinţarea adopţiunii s'a introdus sub imperiul ei, sau anterior ei, deoarece în principiu legea care-trebuie avută în vedere pentru a se stabili dacă o cale de atac în contra unei hotărîri judecătoreşti este sau nu admisibilă, este legea aflată în vigoare la data când hotărîrea a fost pronunţată;

Că, astfel fiind şi întru cât în speţă este necontestat că sentinţa tribunalului nr. 1284 a fost pronunţată sub imperiul legii din 15 Martie 1906, urmează că bine Curtea de Apel a respins ca inadmisibil apelul făcut în contra ei — această soluţiune neviolând niciunul din textele citate prin motivele de casare şi nejustificând niciuna din criticile formulate prin aceleaşi motive, aşa că recursul este neîntemeiat;

Pentru aceste motive Curtea respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. I-a

Audienţa dela 21 Iunie 1935

Preşedenţia d-lui AL. IUCA, preşedinte

Ministerul Apărării Naţionale cu V. Volcov

Decizia nr. 1086 Dosar nr. 493/934

Responsabilitate civilă. Serviciu de pază la un post militar. Neluarea măsurilor necesare pentru a nu pri-

mejdului viața locuitorilor. Faptul constituie o culpă generatoare de daune pasibilă de art. 998 c. civ.

Faptul Ministerului Apărării Naționale, căruia îi incumbă rânduirea pazei în cazărmi și dependențele lor, de a nu fi luat măsurile necesare pentru ca serviciul de pază să se facă fără a primejdii viața locuitorilor ce trec pe drumurile libere sau vecine cazărmilor, nețagăduit are, în drept, caracterul unei culpe, care, conform art. 998 cod civ., angajează răspunderea ministerului pentru prejudiciul cauzat.

Curtea.

Asupra recursului făcut de către Ministerul Apărării Naționale, în contra deciziei civile nr. 313 din 20 Decembrie 1933, a Curții de Apel Chișinău s. I-a :

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs, din care rezultă că în seara de 26 Mai 1931, intimatul în recurs V. Volcov se întorcea de la atelierul său de dogărie din Chișinău, spre locuința sa, din suburbia Buiucani și ajungând la drumul ce trece în dosul și dealungul gardului cazărmii Regimentului 25 Artilerie, pe când era însoțit de doi locuitori, la un bec electric de lângă care drumul părăsește vecinătatea cazărmii și intră în satul Buiucani, a fost somat și oprit de sentinela de la postul nr. 8, ordonându-le să se înapoieze, — mișcare la care intimatul împreună cu însoțitorii săi s'au supus, dar în același moment sentinela a tras un foc de armă, care a lovit pe intimat în cotul stâng. Intimatul a căzut jos, apoi a fost ridicat de plutonierul de serviciu al regimentului și dus la spitalul din Chișinău, de unde după două luni a eșit nevindecat dobândind incapacitate permanentă de a se mai servi de brațul stâng. În urma acestora victima V. Volcov, întemeindu-se pe art. 998—1000 cod civil, a chemat în judecată prin acțiunea de față pe Stat, reprezentat prin Ministerul Apărării Naționale, pentru a-i plăti 500.000 lei daune, pentru incapacitatea desăvârșită de a-și mai putea exercita profesiunea. Tribunalul Lăpușna s. II-a, prin sentința nr. 416 din 3 Iunie 1933, a admis în parte acțiunea obligând pe recurenți să plătească 100.000 lei daune. În contra sentinței tribunalului au făcut apel ambele părți, iar Curtea din Chișinău, prin deciziunea atacată cu recurs, a respins apelul Statului și, admitând în parte apelul făcut de V. Volcov, a majorat daunele de la 100.000 lei, la 250.000 lei;

Pentru a da această soluțiune Curtea de Apel examinând susținerile ministerului recurent, arată că dacă prin simplul fapt al înrolării cetățeanului făcând parte din armata țării, nu devine prin aceasta un prepus al Statului, totuși în timpul aflării sub drapel, calitatea de soldat nu exclude prin ea însăși posibilitatea ca între acesta și Stat, să se nască situațiuni, cari să stabilească raporturi de prepus și comitent între soldat și stat, raporturi care să fie guvernate de art. 1000 cod civil, cum este cazul atunci când soldatul este însărcinat să facă acte, cari prin natura lor pot fi făcute de persoane private, nefiind inerente calității de militar. În aceste condițiuni — arată Curtea de Apel — se află în specie soldatul care a tras cu arma lovind pe V. Volcov, el făcând paza grajdului și a porțiunii înconjurătoare din curtea Regimentului de Artilerie. Mai departe Curtea de Apel arată că noțiunea culpei de serviciu ca izvor de răspundere directă a Statului, dacă este în adevăr o creațiune a jurisprudenței administrative franceze, ea încă nu este exclusă nici din sarcina Statului Român pentru cazul când un serviciu a funcționat anormal și preudiciabil, fără a fi nevoie să se demonstreze culpa unui agent al Statului anume determinat, ci ea există în afare ipoteză pe baza normelor

din art. 998 cod. civil, indiferent dacă i se acordă sau nu, aceeași denumire specială ca în jurisprudența administrativă franceză. După ce Curtea de Apel expune în drept considerațiunile ce preced, trecând la analiza faptelor și împrejurărilor cauzei, constată din depozițiile martorilor că serviciul de pază din acest punct — grajdul și curtea împrejmuitoare — a fost organizat într'un mod imprudent și sumar, că nu s'au dat instrucțiuni suficiente soldatului pus să facă paza averii Statului din acel loc și că acei cari au organizat paza nu s'au încredințat dacă soldatul a înțeles și cunoaște însărcinările sale, pentru că dacă acesta ar fi cunoscut că trecerea e permisă pe drumul pe care mergea V. Volcov nu s'ar fi produs rănirea lui. Această gravă greșală de organizare și funcționare a serviciului de pază, stabilește Curtea de fond, constituie o culpă a serviciului, care atrage răspunderea Statului, conform art. 998 cod civil, neexistând din partea intimatului Volcov nicio culpă. Obiectându-se de către recurent că intimatul și-a întemeiat acțiunea la prima instanță numai pe art. 1000 cod civil, care prevede responsabilitatea pentru faptele altuia și nu putea să invoace și culpă de serviciu, Curtea de Apel a înlăurât obiecțiunea, arătând că întru cât reclamantul prin acțiunea sa, indică faptele materiale de care se plânge și pretinde despăgubiri pe temeiul art. 998—1000 cod civil, el a înțeles să-și susțină cererea pe ambele temeiuri.

Având în vedere că prin deciziunea atacată cu recurs, Curtea de fond constată în sarcina ministerului recurent faptul de a nu fi luat măsurile necesare, cari ar fi putut să împiedice rănirea intimatului V. Volcov de către sentinela ce era de pază la punctul sus arătat, în timp ce intimatul trecea pe un drum liber și vecin cu cazarma la care se făcea paza;

Având în vedere că această constatare de fapt, în urma respingerii motivului I de casare, rămâne definitiv dobândită cauzei;

Considerând că în drept faptul ministerului recurent — căruia evident îi incumbă rânduirea pazei la cazărmi și la dependențele lor — de a nu fi luat măsurile necesare pentru ca serviciul de pază să se efectueze fără a se primejdii locuitorii aflați în trecere pe drumurile libere și vecine cazărmilor, — acest fapt, examinat în drept, are caracterul unei culpe, care conform art. 998 cod civil angajează răspunderea ministerului pentru prejudiciile ce ar proveni din cauza lui;

Că astfel fiind și întru cât în speță, după cum s'a arătat, Curtea de fond a constatat în sarcina ministerului recurent tocmai această culpă cum și că din cauza ei intimatul V. Volcov a fost rănit și a suferit prejudiciul arătat, — urmează că obligarea ministerului recurent la plata de despăgubiri, este o soluțiune care nu numai că nu violează dispozițiunile art. 998 cod. civil, cum se pretinde prin motivul III de casare, ci, dimpotrivă, este dată în conformitate cu aceste dispozițiuni ale legii;

Că, în ce privește faptul că instanța de apel a mai invocat și s'a întemeiat în deciziunea sa și pe dispozițiunile art. 1000 alin. III cod civil, — aceasta fiind de asemenea un prisos de motivare, urmează că este fără interes a se examina criticile ce i se aduc prin motivul III de casare în legătură cu aplicarea în cauză a art. 1000 alin. III cod. civil;

Că, în consecință fiind neîntemeiat și cel de al treilea și ultim motiv de casare, urmează a se respinge recursul.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența dela 8 Mai 1935

Președenția d-lui CONST. GH. RĂTESCU, preșident
Ministerul Industriei și Com. cu Soc. Rom. Americană și a.
Decizia nr. 691. Dosar nr. 2533/934

Concesiuni petrolifere. Concesiune obținută înainte de 1923. Înscrisiere în registrele de mutațiuni. Dacă proprietarul concesiunii mai trebuie să facă dovada că nu vatămă drepturile Statului decurgând din legea agrară. Art. 239 alin. 7 din legea minelor din 1929 nu se poate aplica cu efect retroactiv.

Art. 238 alin. b din legea minelor din 1929, spre deosebire de art. 235 alin. b al legii minelor din 1924, prevede că recunoașterea drepturilor obținute de particulari asupra terenurilor petrolifere mai este subordonată și de respectarea drepturilor Statului decurgând din legile pentru reforma agrară. Însă acest text nu poate fi privit ca interpretând dispozițiunile art. 235 alin. b din legea minelor dela 1924, ci, ca un text modificator al vechii legi a minelor, care, conform art. 1 din codul civil, nu poate avea efect retroactiv.

În atare condițiuni, particularul care a cerut să i se recunoască drepturile dobândite înainte de promulgarea Constituției din 1923, sub imperiul legii minelor din 1924, nu era obligat să dovedească că drepturile lui nu vatămă drepturile Statului decurgând din legile agrare, cum cere art. 239 alin. 7 din legea minelor din 1929.

De altfel, acest text, pe lângă că se referă numai la cererile de validare făcute de concesionari, proprietari sau posesori de terenuri petrolifere, ceea ce nu este cazul în speță, dar nici nu poate fi considerată ca dispozițiune de ordin procedural căreia să i se poată acorda un efect retroactiv.

S'a ascultat recurentul prin d-l av. T. Vlădescu în dezvoltarea motivelor de casare și concluziuni pentru admiterea recursului, intimata Soc. Româno-Americană prin d-l av. Merovici în concluziuni pentru respingerea recursului, lipsind intimatul Minister al Agriculturii și Domeniilor.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Ministerul Industriei și Comerțului, în contra sentinței civile nr. 151 din 1934 a Tribunalului Prahova s. I-a:

Având în vedere sentința supusă recursului și lucrările dosarului, prin cari se constată că Soc. Româno-Americană, cerând în 1926, pe temeiul art. 240 și 160 din legea minelor din 3 Iulie 1924, a se ordona înscrierea în registrele de mutațiuni, a actului de concesiune petroliferă transcris la nr. 2779 din 1921, definitiv consolidat și această cerere fiindu-i admisă, d-l Prim-președinte al Trib. Prahova prin ordonanța nr. 12.153 din 1 Iulie 1926 a dispus transcrierea menționatului act de concesiune; că împotriva acestei ordonanțe, Ministerul de Industrie și Comerț făcând apel, a susținut că conform legii minelor din 1924, această înscriere nu se putea ordona decât după ce d-l Prim-președinte ar fi constatat că dreptul a cărui înscriere se cere întrunește condițiunile art. 238 alin. b al legii minelor din 1929, adică dovedindu-se că drepturile Statului din legea agrară nu sunt lezate; iar tribunalul a respins apelul, prin sentința atacată de apelant cu recursul de față;

Având în vedere că prin motivele de casare, recurentul susține, ca și înaintea instanței de apel, că cererea Soc. Româno-Americană de a se ordona înscrie-

rea în cartea minieră a dreptului său de concesiune nu trebuie admisă potrivit dispozițiunilor art. 235 alin. b din legea minelor din 1924, combinat cu art. 238 alin. b, și 239 alin. 7 din legea minelor din 1929, decât după ce petiționara ar fi dovedit cu certificate, liberate de organele chemate să aplice legile agrare, că pretențiunile sale nu vatămă drepturile Statului, decurgând din legile și decretele-legi agrare, dovadă care, în speță, n'a fost produsă, întru cât — susține recurentul — după art. 235 alin. b, al legii din 1924, în vigoare la data începerei procesului și ordonării înscrierii concesiunii de către primul-președinte al tribunalului, admiterea cererii sus zisei societăți era condiționată de faptul ca prin luarea unei astfel de măsuri să nu se vatăme drepturile Statului decurgând atât din legea pentru lichidarea bunurilor supușilor streini cât și din orice alte legi, decrete-legi, regulamente, ordonanțe sau acte internaționale, deci și din legi și decretele-legi agrare, în vigoare la acea dată;

Că, prin art. 238 alin. b din legea minelor din 1929, nu face decât să interpreteze dispozițiunile art. 235 alin. b al legii din 1924, clarificându-le în sensul că recunoașterea drepturilor obținute asupra subsolului de către un particular înainte de promulgarea Constituției din 1923, este subordonată respectării drepturilor dobândite de Stat între altele și prin legile și decretele-legi agrare; că, art. 239 alin. 7 din legea minelor din 1929, indicând din punct de vedere procedural, deci cu caracter de retroactivitate și pentru procesele pornite înainte de 1929 și în curs de judecată, felul cum trebuie făcută dovada, de către particulari, că drepturile Statului decurgând din legile și decretele-legi agrare nu sunt vătămate, rezultă că, în speță, Societatea Româno-Americană nu putea obține câștig de cauză decât după ce ar fi administrat această probă, cu atât mai mult cu cât reprezentanții Statului au și pus concluziuni în acest sens;

Având în vedere că art. 235 alin. b din legea minelor din 1924, dispune că: „drepturile reclamate de particulari, pentru a fi recunoscute, trebuie să nu vatăme drepturile pe cari Statul le are prin legea pentru lichidarea bunurilor supușilor streini, foști inamici din 13 Iunie 1923, precum și din orice alte legi, decrete-legi, regulamente, ordonanțe sau prin acte internaționale”;

Considerând că prin această dispozițiune legiuitorul a înțeles să condiționeze recunoașterea drepturilor obținute de particulari asupra subsolului, de respectarea drepturilor pe cari Statul le are, numai în baza legii pentru lichidarea bunurilor supușilor streini, pecum și celorlalte legi, decrete-legi, regulamente, ordonanțe sau acte internaționale, în legătură cu zisa lege din 13 Iunie 1923;

Considerând că art. 238 alin. b din legea minelor din 1929, spre deosebire de art. 235 alin. b al legii minelor din 1924, mai prevede că recunoașterea drepturilor obținute de particulari, mai este subordonată și respectării drepturilor Statului decurgând din legile pentru reforma agrară, din legea de interpretare a dispozițiunilor art. 24 din legea pentru reforma agrară, din 1926, precum și din orice alte legi, decrete-legi, regulamente, ordonanțe sau acte internaționale, în legătură cu legile agrare;

Considerând că față de întinderea art. 238 alin. b din legea minelor din 1929, acest text nu poate fi privit ca interpretând — cum pretinde recurentul — dispozițiunile art. 235 din legea minelor din 1924, ci ca un text modificator al vechii legi și care, deci, conform

art. 1 din codul civil, nu poate avea efect decât pentru viitor;

Considerând că în atari condițiuni și cum particularii cari au cerut să li se recunoască drepturi dobândite înainte de promulgarea Constituției din 1923, sub imperiul legii minelor din 1924 nu erau obligați să dovedească că drepturile lor nu vătămă drepturile Statului decurgând din legile sau decretele-legi agrare, urmează că era inutil și lipsit de interes să li se ceară să prezinte certificate dela organele chemate să aplice reforma agrară, astfel cum pretinde art. 239 alin. 7 din legea minelor din 1929, în cazurile în cari dispozițiunile acestei legi sunt aplicabile;

Considerând că, acest din urmă text, pe lângă că se referă numai la cererile de validare făcute de concesionari, proprietari sau posesori de terenuri petrolifere, ceea ce nu este cazul în speță, dar nici nu poate fi privit ca constituind o dispozițiune de ordin procedural căreia să i se poată recunoaște astfel un efect retroactiv, deoarece prin dispozițiunea ce cuprinde, acest text nu face decât să consacre o derogare dela principiul de drept că oricine face o alegațiune trebuie să o dovedească înaintea justiției și anume punând obligațiune particularului care face cerere pentru recunoașterea dreptului său, de a face dovada că Statul care se plânge că prin cererea particularului, drepturile sale sunt vătămăte, nu a suferit niciun prejudiciu prin admiterea acelei cereri;

Că, de altfel, înaintea instanței de fond recurentul nici n'a susținut că drepturile Statului, decurgând din decretul-lege nr. 3697 din 1918, sau alte legi agrare, ar fi fost vătămăte prin cererea de înscriere a actului referitor la terenul în cauză, ci numai a pretins că dispozițiunile art. 239 alin. 7 trebuiau aplicate cu efect retroactiv, procesului născut sub imperiul legii minelor din 1924;

Având în vedere că prin motivul ultim de casare, recurentul mai obiectează că prin hotărîrea sa, instanța de fond ar fi lăsat să se creadă că din momentul ce se găsea în fața unei hotărîri definitive de consolidare, ca în speță, nu mai are cădere să o cenzureze sub raportul respectării drepturilor Statului;

Considerând că această obiecțiune este inexactă în fapt și cată a fi înlăturată, întru cât din examinarea sentinței atacate cu recurs, rezultă că tribunalul reproducând într'unul din considerentele sale principiul recunoscut de ambele legi miniere că drepturile petrolifere consolidate, sau în curs de consolidare, rămân scutite de formalitatea validărei, având a se face numai înscrierea în cărțile miniere, nu a spus sub nicio formă că, în asemenea cazuri, înscrierea n'ar mai fi subordonată facerei dovezei că drepturile Statului n'ar fi vătămăte prin înscrierea concesiunii particularului, în cărțile miniere;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 4 Decembrie 1934

Președenția d-lui D. G. LUPU, președinte

Soc. De Trey et. Comp. L-ted cu Ministerul de finanțe și a.
Decizia Nr. 1995, Dosar Nr. 1417/933

Cerere introductivă de instanță. Modificarea ei după închiderea debaterilor. Constitue o modificare a acțiunii. Art. 10 și urm. din legea accelerării judecăților, art. 124 pr. civ. Pagubă. Lire sterline. Diferență de curs dela judecarea primei instanțe până la desăvâr-

șirea apelului. În ce condițiuni se poate acorda. Art. 327 pr. civ.

1. — Când prin petițiunea introductivă de instanță se cer ca daune, pentru pierderea unor colete la Intrepозitele Statului, valoarea lor în lire sterline după valoarea ce o aveau la 15 Iulie 1921, iar în concluziunile orale și scrise, făcute după închiderea debaterilor se cere ca plata acestor daune să se facă numai în lire, înseamnă că s'a schimbat obiectul cererei principale, astfel că aceasta constituind o modificare a acțiunii, ea trebuia formulată în scris și supusă în timpul debaterilor procesului pentru ca partea intimată să-și poată formula apărarea.

2. — Prin dispozițiunile art. 327 pr. civ. legiuitorul a permis ca să se ceară pentru prima dată în apel, do-lânzi, venituri de orice fel sau orice alte despăgubiri întâmplare după judecata primei instanțe sau din cauza judecății în apel.

Paguba încercată de recurentă și a căreia reparație a cerut-o pentru prima oară în apel, provenind din diferența de curs a lirei sterline survenită în timpul procesului și care este datorată numai refuzului de a-i fi achitat despăgubirea acordată în momentul împlinirii ei, se încadrează în art. 327 pr. civ., cu singura rezervă că această daună i se cuvine numai după judecata primei instanțe și până la definitiva judecare în apel, iar nu dela începerea judecății primei instanțe, cum greșit a decis instanța de apel.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Soc. de Trey et Comp. Ltd. în contra deciziei nr. 132 din 1932 a Curții de Apel București s. V-a :

Având în vedere că din decizia recurată se constată că menționata Societate a chemat în judecată Regia Autonomă C. F. R. să-i plătească 1925,3 lire sterline sau valoarea lor la data de 15 Iulie 1921, ce reprezintă prețul a 9 colete distruse prin focul dela magazia C. 5 unde au fost depozitate; că această cerere a fost modificată și completată prin introducerea în cauză a Direcției Vănilor, Serviciul Intrepозite; că la această acțiune Regia Autonomă C. F. R. a chemat în garanție Ministerul de Finanțe și pe Octav Saphier ca proprietar al firmei Saphier Frères ca să plătească orice sume la care ar fi condamnați;

Că Tribunalul Ilfov s. II-a com. prin sentința nr. 1056 din 1931 a admis în parte acțiunea și a obligat pe Ministerul de Finanțe, Direcția Generală a Vănilor, să plătească reclamantei 1756,5 lire sterline, sau 456,680 lei, calculate pe cursul de 260 lei lira sterlină la 15 Iulie 1921, cu procente legale comerciale dela data intentării acțiunii, plus 10.000 lei cheltueli de judecată; că în ce privește cererile de chemare în garanție tribunalul le-a respins fără interes;

Că în contra menționatei sentințe au declarat apel atât Ministerul de Finanțe cât și societatea reclamantă; că, Curtea de Apel București s. V-a a admis în parte apelul societății reclamante și reformând menționata sentință a majorat suma acordată reclamantei cu încă 1603 lei și 90 bani ca daune și a respins apelul Ministerului de Finanțe; că pentru a decide astfel, Curtea, în ce privește motivele de casare, și anume în ce privește cererea apelantei reclamante de a fi obligat Ministerul de Finanțe numai la plata sumei de 1756,5% lire sterline, iar nu în mod alternativ cum a admis tribunalul, deoarece în fața primei instanțe a renunțat la o condamnare alternativă cerând numai plata în lire

sterline, o respinge pe considerațiunea că o asemenea cerere constituind o modificare a acțiunii care a schimbat situațiunea părții îngreunând-o, prin faptul că cursul lirei sterline era mai ridicat față de leu la data judecării procesului înaintea tribunalului decât era în momentul intentării acțiunii, fapt necontestat de apelantă, tribunalul nu o putea ține în seamă atâta timp cât a fost formulată numai oral și neacceptată de părți;

Că în ce privește cererea apelantei reclamante și întemeiată pe dispozițiunile art. 327 proc. civ. de a i se acorda drept daune suma de 979.285 lei ce reprezintă diferența de curs a lirei sterline față de leu, survenită dela data acțiunii și până la data apelului, Curtea o respinge pentru motivul că diferența de daune ce se cere în apel, rezultă din deprecierea leului, fapt ce nu a fost discutat înaintea primei instanțe, or, venitul sau surplusul de despăgubiri ce se reclamă pentru prima oară în apel pe baza art. 327 proc. civ., trebuie să aibă drept cauză aceleași fapte care au fost supuse examenului primei instanțe pentru ca garanția a două grade de jurisdicție să nu fie cu desăvârșire înlăturată;

Având în vedere că prin motivul I de casare recurenta susține că, Curtea de apel a violat și dat o greșită aplicare art. 10 și următorii din legea accelerării, precum și art. 124 proc. civ. și a tuturor principiilor de drept în materie de renunțare, prin aceea că numai denaturând faptele, a stabilit că renunțarea făcută oral la o alternativă a modalității de plată a unor daune, echivalează cu o modificare a acțiunii, care nu putea fi primită de tribunal fiindcă nu era formulată în scris printr-o cerere aparte;

Având în vedere că într'adevăr din considerentele deciziei Curții de apel cât și din actele dela dosar se constată că recurenta a cerut prin petiția introductivă de instanță drept daune pentru pierderea a nouă colete prin incendiul dela magazia C. 5 din Intrepozitele Giagoga, suma de 1925.3 lire sterline sau valoarea lor ce o aveau la data de 15 Iulie 1921, iar în concluziile orale și scrise făcute după închiderea debaterilor, a cerut ca plata acestor daune să se facă numai în lire;

Considerând că prin acest capăt de cerere formulat oral în instanță, după închiderea debaterilor, recurenta solicitând ca plata daunelor să se facă numai în lire, înseamnă că a schimbat obiectul cererei principale, care se referă la plata daunelor în mod alternativ — lire sau valoarea lor pe cursul care îl aveau la 15 Iulie 1921, — așa că din acest punct de vedere această cerere constituind o modificare a acțiunii, urmează că trebuia formulată în scris și supusă în timpul debaterii procesului, pentru ca părțile intime să-și poată face apărarea;

Că dar Curtea de apel decidând astfel, prin aceasta a dat o justă aplicare textelor de lege, fără ca să denatureze faptele cauzei așa că motivul I de casare e nefondat;

Având în vedere că prin motivul II de casare recurenta susține, că Curtea de apel a violat și a dat o greșită aplicare art. 327 proc. civ. prin aceea că greșit i-a respins cererea prin care solicita în apel ca să oblige pe intimati să-i plătească diferența dintre cursul lirei sterline care o avea în momentul introducerii acțiunii și cursul care îl avea în momentul introducerii apelului, pe motiv că ea nu este de natura celei prevăzute în dispozițiunile art. 327 proc. civ., deoarece părții erau obligați ca să o despăgubească integral de dauna suferită din cauza lor, daună care echivalează cu valoarea

mărfei din acea epocă, ori a i se plăti lira pe cursul de 260 lei în loc de 600 cât s'a urcat în timpul apelului, înseamnă o pierdere provenită din diferența de curs datorată numai refuzului nejustificat de a i se achita dauna în momentul împlinirii ei și care în această situațiune trebuie să o suporte cel în culpă, în speță Ministerul de Finanțe;

Având în vedere că într'adevăr din considerentele deciziei Curții de apel se constată că recurenta a cerut pentru prima oară în apel pe baza art. 327 proc. civ. ca să i se mai dea drept daune suma de 979.285 lei ce reprezintă diferența de curs a lirei sterline față de leu, survenită dela data introducerii acțiunii și până la data introducerii apelului;

Considerând că, pe de altă parte, prin dispozițiunile art. 327 proc. civ. menționat, legiuitorul a permis ca să se ceară pentru prima dată în apel, dobânzi, venituri de orice fel, sau orice alte despăgubiri întâmplare după judecata primei instanțe sau din cauza judecății în apel;

Considerând că în speță paguba încercată de recurentă și a cărei reparație a cerut-o pentru prima oară în apel, provenind din diferența de curs a lirei sterline survenită în timpul procesului și care este datorată numai refuzului de a-i fi achitat despăgubirea acordată în momentul împlinirii lui, urmează ca această pagubă să se încadreze în art. menționat cu singura rezervă că aceste daune i se cuvin numai după judecata primei instanțe până la definitivă judecare în apel, căci la atâta dă dreptul dispozițiile menționate în text;

Că, Curtea de apel totuși decidând contrariul prin aceasta a făcut o greșită aplicare a art. 327 menționat și deci motivul II de casare devine fondat iar recursul se admite cu 2.000 lei cheltueli de judecată fixate prin apreciere;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 15 Ianuarie 1935

Președinția d-lui D. G. LUPU, președinte

Soc. în nume colectiv I. M. și I. Barasch și a. cu Regia Autonomă C. F. R.

Decizia nr. 68. Dosar nr. 684/931

Autoritatea lucrului judecat. Apel declarat în termen printr'un jurnal interlocutoriu. Revenire și declarat ca tardiv apelul prin sentința pronunțată ulterior în proces. Violarea legii. Art. 1201 c. civ.

Când tribunalul s'a pronunțat odată printr'un jurnal asupra tardivității unui apel în sensul că-l consideră introdus în termen, pe motiv că comunicarea hotărârii n'a fost făcută în conformitate cu contractul de asociație și principiile din dreptul civil referitoare la societăți, nu mai putea reveni, prin sentința sa asupra acestei chestiuni soluționate prin acel jurnal, care are caracterul unui jurnal interlocutoriu, deoarece violează autoritatea lucrului judecat.

Curtea,

Asupra recursului făcut de I. M. Barasch ca reprezentant al Societății în nume colectiv „I. M. și I. Barasch și Mișu Landmann cu denumirea „Geamul Moldovei” în contra sentinței Tribunalului Botoșani cu nr. 95 din 14 Mai 1929:

Având în vedere că din menționata sentință se constată că Tribunalul Botoșani a respins ca tardiv apelul

declarat de firma recurentă în contra cărții de judecată nr. 150 din 1928 a Judecătoriei mixte Hârlău, prin care numita firmă fusese obligată să plătească Regiei Autonome C. F. R. ca reclamantă la prima instanță, suma de lei 29.998 cu procente de 11% pe an, cu începere dela data intentării acțiunii, ce reprezenta o parte din taxele de transport datorate Căilor Ferate Române și cari n'au fost încasate din eroare;

Că pentru a decide astfel, tribunalul constată și motivează că apelul firmei recurente a fost introdus peste termenul de 10 zile prevăzut de art. 99 din legea judecătorilor de ocoale, deoarece, după cum se stabilește din dovezile de comunicare dela dosar, cartea de judecată a fost comunicată lui Barasch în ziua de 6 Iunie 1928, iar apelul a fost declarat în ziua de 27 Iunie; că, mai departe, tribunalul motivează că deși prin jurnalul nr. 498 din 17 Iunie 1929, apelul a fost considerat introdus în termen, cu toate acestea față de Barasch totuși este tardiv, deoarece la acea dată nu exista dovada de comunicare la dosar;

Având în vedere că prin motivul de casare, recurentul susține că tribunalul a violat art. 1201 cod. civ. și 160 alin. II proc. civ. prin aceea că deși a considerat introdus apelul în termen prin jurnalul nr. 498 din 18 Iunie 1929, cu toate acestea, prin sentința recurată, a revenit asupra acestei încheieri și considerat apelul ca tardiv introdus, respingându-l ca atare; or acest lucru nu se putea face decât violând principiul autorității lucrului judecat;

Având în vedere că din considerentele sentinței supuse recursului de față și din celelalte lucrări din dosar se constată că tribunalul a respins, prin jurnalul nr. 498 din 17 Iunie 1928, incidentul ridicat de reprezentantul intimatului, de a se respinge ca tardiv apelul introdus de firma I. M. Barasch și Landamann cu denumirea „Geamul Moldovei” prin reprezentantul lor I. M. Barasch, pe considerația că comunicarea cărții de judecată, trebuia făcută conform contractului de asociație la sediul societății în Hârlău unde este și fabrica, iar nu unuia din componentii firmei, considerând că apelul este introdus în termen, iar prin sentința sa, revenind asupra acestei încheieri, constată că apelul e tardiv, prin faptul că s'a depus la dosar o dovadă de comunicare a apelului către unul din componentii firmei I. M. Barasch și fiind făcut peste termenul de 10 zile, prevăzut de art. 99 din legea judecătorilor de ocoale, socotind că termenul dela data comunicării cărții de judecată lui Barasch, îl respinge ca atare;

Considerând că tribunalul, pronunțându-se odată asupra tardivității apelului în sensul că-l consideră introdus în termen prin jurnalul nr. 498 din 17 Iunie 1928, pe motiv că comunicarea hotărârii n'a fost făcută în conformitate cu contractul de asociație și principiile din dreptul civil referitoare la societăți, nu mai putea reveni, prin sentința sa, asupra acestei chestiuni soluționate prin menționatul jurnal, care are caracterul unui jurnal interlocutoriu, deoarece violează autoritatea lucrului judecat;

Că totuși tribunalul hotărînd contrariul, prin aceasta a violat menționatele texte de lege și deci motivul de casare e fondat și recursul se admite cu 1000 lei cheltuieli de judecată fixate prin apreciere;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 28 Ianuarie 1935

Președinția d-lui C. CRĂCIUNESCU, consilier

Ministerul Instrucțiunii cu Octav Gheorghiu

Decizia nr. 154 Dosar nr. 3530/938

Contencios administrativ. Profesor. Gradație. Sporurile la gradații. Ce coeficient se acordă. Legea de armonizare a salariilor din Mai 1927. Suspendarea ei prin legea excepțională din 10 August 1927. Art. 2 din aceeaștă lege.

Legea de armonizare a salariilor din Mai 1927 nu poate fi invocată și nici aplicată pentru reclamare sau recunoaștere vreunor drepturi de salarizare sau de încadrare a funcționarilor publici în tipurile de ea prevăzute, fiind suspendată prin legea excepțională din 10 August 1927.

Prin urmare când se acordă unui profesor la gradație același coeficient ca și la leafa de bază se aplică greșit acea lege de armonizare, se interpretează greșit și se violează art. 2 din sus citata lege excepțională.

În lipsa unei legi generale de salarizare a funcționarilor publici, în conformitate cu dispozițiunile legii din 10 August 1926, la calcularea sporurilor la gradație, Ministerul de Instrucție trebuie să procedeze potrivit instrucțiunilor Ministerului de Finanțe, în măsura prevederilor bugetare.

Curtea,

Având în vedere că prin decizia supusă recursului Curtea de apel a admis acțiunea în contencios redusă, intentată de reclamantul O. Gheorghiu, în contra pârîtului Ministerul Instrucțiunii Publice, în sensul că a obligat pe pârît să-i recunoască reclamantului la una gradație, același coeficient ca și leafa de bază, cu începere dela 1 Septembrie 1929 cu cheltuieli de judecată;

Că pentru a decide astfel, Curtea de apel motivează că ministerul plătește la leafa de bază, un coeficient de 15 și 1/2%, aceasta în conformitate cu normele prevăzute în legea armonizării salariilor, iar la gradații a plătit un coeficient numai de 9%, până la 1 Ianuarie 1930, iar dela acea dată, un coeficient de 10%; că aceeaștă procedură a ministrului violează art. 98 alin. ultim din legea învățământului secundar care precizează în mod clar și categoric că gradația care, conform primului aliniat din acest articol, este creșterea periodică a lefii profesorilor, care se dă potrivit cu timpul lor de serviciu, face parte integrantă din retribuția lunară a profesorului sau maestrului, formând împreună cu leafa de bază, un tot indivizibil, la care se calculează drepturile profesorului la sporul de pensiuine;

Că legea pentru rectificarea bugetului pe anul 1927 n'a suspendat în întregime legea pentru armonizarea salariilor, din contră o menține tocmai pentru aplicarea normelor de salarizare, din legea generală a armonizării retribuțiilor bugetare art. 1;

Că, conform anexei 6, profesorii secundari provizorii și cei definitivii sunt prevăzuți în tipurile 11 și 12 de retribuțiune, la care tipuri corespunde coeficientul de 15 și 1/2%; în ce privește gradațiile, art. 35, prin derogare dela art. 11, în mod excepțional pentru anul 1927, gradațiile corpului didactic, se socotesc separat de retribuțiunea propriu zisă, după normele stabilite în anexa 8 pct. 6, adică cu un coeficient de 9%, de

unde urmează că pentru anii viitori, urmând a se re-
intră în normal, coeficientul urma să fie cel de 15 1/2%
ca și la leafa de bază;

Deciziunea Curții de apel a fost atacată cu recurs
de către Ministerul Instrucțiunii;

Considerând că legea din 10 August 1927, compusă
din 2 articole — pe lângă dispozițiunile speciale din
art. 1 și din ultimul aliniat al art. 2, privitoare la ma-
jorarea fondului alocat pentru sporurile de scumpete
ale funcționarilor publici pe anul 1927, dispozițiuni cu
caracter pur bugetar, mai prevede în art. 2 dispozițiuni
de lege cu caracter permanent, unele referitoare la mo-
dul cum se va face, în general, repartizarea sporuri-
lor de scumpete pe categorii de funcționari, iar altele
privitoare la suspendarea legii armonizării retribuți-
unilor bugetare, care se votase în Mai același an;

Că în ce privește modul de repartitie al sporurilor
sau alocațiilor de scumpete, legiuitorul din 10 August
1927, se referă la legea de armonizare, care, fiind vo-
tată în Mai, nu fusese încă pusă în aplicare și arată că
dispozițiile acestei legi privitoare la salarizare precum
și tablourile ce o însoțesc vor fi luate ca norme pentru
repartitia acelor sporuri;

Considerând că din modul de a se exprima al legii,
expunerea de motive a ei, cât și din debaterile parla-
mentare, ce au avut loc cu ocaziunea votării ei, rezultă
că prin cuvintele: „vor fi luate ca norme, etc.”, legiu-
torul din 10 August 1927, n'a intenționat cătuși de pu-
țin să pună în aplicare anumite dispozițiuni din legea
armonizării salariilor, ci numai să le recomande au-
torității executive ca norme regulamentare pentru distri-
buția și proporționalizarea sporurilor de scumpete, ca
adaos la salariile de bază; că, prin urmare, aceste sa-
larii de bază au continuat să existe și să fie guvernate
mai departe de regimul legal atunci în vigoare, siste-
mul de salarizare preconizat de legea armonizării dar
neaplicat, în fapt, rămânând în intențiunea legiuitoru-
lui din August 1927, numai cu titlul de norme sau
criterii pentru o operațiune determinată: repartizarea
alocațiilor de scumpete reclamate de necesitățile mo-
mentului;

Că însă, în ce privește dispozițiunile din legea armo-
nizării referitoare la stabilirea și sistematizarea com-
pletă și definitivă a salariilor și la încadrarea func-
ționarilor în tipurile de salarizare potrivit gradului și
vechimei fiecăruia, toate aceste dispozițiuni, cari con-
stituiesc partea esențială și fundamentală a legii și
a căror aplicare necesită însemnate resurse bugetare,
au fost suspendate prin ultima parte a articolului 2,
suspendare pe care autorul legii o motivează în expu-
nerea de motive tocmai pe lipsa acestor resurse buge-
tare; că, deși din textul art. 2 s'ar părea că se sus-
pendă numai o parte din dispozițiunile legii de armo-
nizare — într-o cât se întrebuințează în mod impropriu
expresiunea: „celelalte dispozițiuni...” în realitate însă,
legea din August 1927 proclamă o suspendare totală a
punerii în aplicare a legii de armonizare și aceasta
pentru considerațiunile de ordin bugetar mai sus ară-
tate; că, simplul fapt că legiuitorul din August 1927
se referă la normele de salarizare din legea votată an-
terior, indicându-se ca directive pentru repartitia unor
adause temporare la salarii, nu poate constitui o pu-
nere în aplicare a sistemului de salarizare preconizat
de legea armonizării, sistem care, potrivit înseși dispo-
zițiunei de suspendare și explicațiunei ce i s'a dat prin
expunerea de motive, avea să fie revizuit ulterior în

raport cu disponibilitățile și capacitatea bugetară a Sta-
tului;

Că astfel fiind, urmează a decide că legea de armo-
nizare a salariilor, votată în Mai 1927, nu poate fi in-
vocată și nici aplicată pentru reclamarea sau recu-
noașterea vreunor drepturi de salarizare sau de înca-
drare a funcționarilor în tipurile de ea prevăzute;

Că judecând altfel și obligând ministerul să plătească
reclamantului, la gradație, același coeficient ca și la
leafa de bază, Curtea de apel a făcut o greșită aplicare
a acestei legi și a interpretat greșit și violat art. 2 din
legea dela 10 August 1927;

Că dar motivul de casare este întemeiat și recursul
urmează a se admite, iar în fond acțiunea reclamantu-
lui cătă a fi respinsă ca neîntemeiată, pentru motivul
că în lipsa unei legi generale de salarizare a funcționa-
rilor publici, în conformitate cu dispozițiunile legii din
10 August 1926, la calcularea sporurilor la gradații, Mi-
nisterul Instrucțiunii urmează să procedeze conform
instrucțiunilor Ministerului de Finanțe și în măsura
prevederilor bugetare — cum de altfel a și procedat
în speță;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 9 Aprilie 1935

Președinția d-lui D. G. LUPU, preșident

Alexandru Mitroi cu Banca Motrului și a.

Decizia nr. 709. Dosar nr. 2871/934

Faliment. Oponere la inventar făcută de falit. Nu
are caracterul unei acțiuni în revendicare și deci art.
817 cod. com. este inaplicabil. Apel făcut de creditori.
Inadmisibilitate Art. 666 pr. civ., art. 817 cod. com.

1. — *Prin sechestrarea falimentară falitul nu este ex-
propriat de bunurile sale, ci numai desezisat, astfel că
acțiunea prin care falitul cere separarea unui bun al
său dela masa falimentară, nu are caracterul unei ac-
țiuni în revendicare, ca să fie aplicabil art. 817 cod.
com., ci o simplă opunere la inventar.*

2. — *În materie de faliment este admisibilă în prin-
cipiu opunerea la inventar, prevăzută de art. 666 pr.
civ. Orice interesat poate face opunere la inventar, deci
și falitul, dacă justifică un interes, cum este cazul când
bunul său nu putea fi afectat masei credale.*

3. — *În principiu judele sindic reprezintă interesele
creditorilor, de unde rezultă că numai acesta poate
porni acțiuni și uza de căile de atac.*

*Prin urmare, apelul făcut direct de doi din creditori
contra hotărârii tribunalului este inadmisibil.*

Curtea.

Asupra recursului făcut de Al. Mitroi în contra de-
ciziunii Curții de Apel Craiova s. I-a, nr. 129 din 16
Iunie 1933 și contra jurnalului interlocutor din 19 Ia-
nuarie 1932 date în proces cu Banca Motrului și alții;

Având în vedere că din decizia și jurnalul interlo-
cutor atacate cu recurs cât și din actele dela dosar se
constată în fapt că falitul Alexandru Mitroi a făcut la
judele sindic contestație (oposiție) la suplimentul de in-
ventar încheat de Judecătorul Ocolului Stre-
haia (Mehedinți), în ziua de 20 Decembrie 1928
cerând să fie scos din inventar un imobil, pe
motiv că nu se poate vinde la licitație deoarece face
parte din terenurile date după legea de împroprietărire

din 1864; că judecătorul sindic prin ordonanța nr. 1 din 1929 și-a declinat competența în favoarea tribunalului, iar Tribunalul Mehedinți s. II, prin sent. comercială nr. 137 din 1929 a admis contestația și a scos din inventar acest imobil; că în contra acestei sentințe doi dintre creditorii — Banca Motrului și Banca Populară din Strehaia — au făcut apel; că în fața Curții de apel falitul a ridicat între alte incidente și pe acela de inadmisibilitatea apelului trasă din dispozițiunile art. 817 c. com., care interzice această cale de atac când contestația se judecă de tribunal, cât și din lipsa de calitate a creditorilor, deoarece interesele masei credale fiind reprezentate de judele sindic, numai acesta poate face apel în numele creditorilor; că Curtea de apel, prin jurnalul din 19 Ianuarie 1932, respinge acest incident, motivând că deși art. 817 citat nu prevede nimic în privința căilor de atac în ce privește revendicările ce sunt date în competența tribunalului, totuși dreptul de apel este prevăzut implicit și pentru acest caz, deoarece este inadmisibil ca legea să acorde beneficiul a două instanțe numai în ce privește revendicările ce sunt date în competența judecătorului sindic și cari sunt de o valoare mai mică și să nu acorde dreptul de apel atunci când afacerea este de o valoare mai mare; că acest text introduce direct în proces și pe creditor, deși este judecător sindic, dându-le dreptul și acestora de a contesta cererile de revendicare și întru cât au dreptul de a contesta se înțelege că au dreptul de a și le urmări în instanța a doua prin dreptul de apel;

Că apoi Curtea de apel judecând în fond apelul, prin decizia recurată l-a admis, a reformat sentința tribunalului și a respins contestația falitului ca nefondată, motivând de astă dată că împotriva punerii sigiliilor, și facerii inventarului, legiuitorul nu a prevăzut niciun fel de opunere din partea falitului, ci numai din partea terților; că art. 817 c. com., este inaplicabil în speță deoarece acest text se referă la cererile de revendicare pe cari falitul poate să le conteste, ceea ce nu este cazul în speță; că falitul nu se poate plânge decât în cazul când bunurile sale ar fi scoase în vânzare cu ocaziunea lichidării, pe calea unei contestațiuni la executare;

Având în vedere că prin primul motiv de casare recurentul susține că Curtea de apel a săvârșit exces de putere și a violat art. 817 cod. com., atunci când a stabilit că acțiunea sa este prematură; că în desvoltarea acestui motiv recurentul arată că și falitul poate face contestație (opunere) la inventar spre a scoate un bun ce potrivit legii nu poate fi vândut la licitație, iar prin motivul II că a făcut o greșită aplicare a art. 817 citat și a violat art. 717 același cod, prin aceea că a stabilit că și creditorii pot face apel, deși potrivit acestui din urmă text, numai judele sindic putea uza de această cale, pentru și în numele creditorilor, deoarece el reprezintă interesele masei credale;

Că dar prin aceste motive de casare recurentul pune în discuțiune chestiunea de a se ști dacă la inventarul activului falimentar poate face o opunere, în afară de terți, dar și falitul și dacă în contra hotărârii tribunalului pot face apel și creditorii;

Având în vedere că, Curtea de apel a respins incidentul de inadmisibilitatea apelului, bazat pe lipsa de calitate a creditorilor, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 817 cod. com. argumentând prin procesul-verbal nr. 168 din 19 Ianuarie 1932 că acțiunea falitului este o acțiune în revendicare ce se încadrează în acest text,

care dă dreptul și creditorilor de a face apel, iar prin deciziunea recurată a respins acțiunea, stabilind de această dată că nu este o acțiune în revendicare în sensul art. 817, ci o opunere la inventar ce poate fi folosită numai de către terți nu și de falit, acesta putând să facă numai contestație la executare;

Având în vedere că în speță este necontestat că falitul Al. Mitroi — recurentul de azi — a cerut scoaterea din inventarul activului falimentar a unui imobil ce fusese dat prin legea de improprietărire din 1864 și care deci nu putea fi vândut la licitație publică;

Considerând că prin sechestrarea falimentară, falitul nu este expropriat de bunurile sale, ci numai desezisat, astfel că acțiunea prin care falitul cere separarea unui bun al său dela masa falimentară nu este o acțiune în revendicare deoarece o atare acțiune cere ca condițiune esențială pentru exercitarea ei, ca reclamanțul să fi fost expropriat de acel bun;

Ca atare greșit Curtea de apel a decis prin jurnalul interlocutor din 19 Ianuarie 1932 că acțiunea reclamanțului este o acțiune în revendicare ce se încadrează în art. 817 cod. com. care dă dreptul și creditorilor de a face apel în contra hotărârilor tribunalului ce se pronunță asupra unei atari acțiuni, astfel că acest articol este strein de materie;

Având în vedere că este exact în drept, după cum bine argumentează Curtea de apel prin decizia recurată, că și în materia falimentului este admisibilă în principiu opunerea la inventar prevăzută de art. 666 proc. civ.;

Considerând însă că din interpretarea acestui text rezultă că orice interesat poate face opunere la inventar, de unde rezultă că și falitul se poate opune la inventar justificând acest interes;

Considerând că în speță falitul justifică această condițiune deoarece a fost desezisat de un bun ce după legile în vigoare nu putea fi afectat masei credale;

Că în atare situațiune, numai cu violarea textului citat, Curtea de apel a decis că falitul nu poate face opunere la inventar, respingându-i acțiunea ca prematură, astfel că primul motiv de casare este fondat;

Având în vedere că odată stabilit că acțiunea de față a falitului nu se încadrează în art. 817 cod. com., nefiind o acțiune în revendicare, ci o opunere la inventar, urmează a examina chestiunea dacă creditorii falitului recurent puteau ataca cu apel hotărârea tribunalului, în afara dispozițiunilor art. 817 citat pe care s'a întemeiat Curtea de apel, dar în cadrul dispozițiunilor referitoare la faliment;

Considerând că este de principiu că judele sindic reprezintă interesele masei credale, de unde rezultă că numai acesta poate porni acțiune și uza de căile de atac pentru și în numele creditorilor;

Că întru cât în speță apelul a fost pornit nu de judele sindic, ci direct de doi dintre creditorii, față de cele expuse, el este inadmisibil, așa că Curtea de apel numai printr-o greșită interpretare a art. 817 cod. com., a decis că creditorii puteau face apel;

Că, astfel fiind și cel de al doilea motiv de casare este fondat și prin consecință recursul urmează a fi admis, jurnalul din 19 Ianuarie 1932 și deciziunea nr. 129 din 1933 a fi casate fără trimitere, dat fiind că s'a stabilit că apelul creditorilor este inadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul și cassează fără trimitere, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a*Audiența de la 15 Aprilie 1935***Președenția d-lui C. CRĂCIUNESCU, consilier***Octavian Senchea cu Ministerul Sănătății***Decizia nr. 763. Dosar nr. 2749/984**

Legea sanitară. Dreptul medicilor și veterinarilor din comunele rurale de a avea o farmacie de mână, când se află la o distanță de 10 km. de o farmacie publică. Cum trebuie socotiți acești km. Art. 387 din legea sanitară din 1930.

Art. 387 din legea sanitară dela 1930 permițând ca medicii și veterinarii din comunele rurale, depărtate la cel puțin 10 km. de o farmacie publică, să obție cu autorizația Ministerului Sănătății, dreptul de a poseda o farmacie de mână cu medicamente necesare pentru îngrijirea clientelei lor, a înțeles să socotească acești 10 km. pe o rază de 10 km. în jurul acelei comune, în care să nu existe o farmacie publică, indiferent de județul și circumscripția medicală în care se află comuna de reședință a medicului solicitator, precum și a poziției farmaciei publice.

Când dar instanța de apel fixează această distanță de 10 km. înăuntrul unei circumscripțiuni medicale stabilite pe județe și regiuni, denaturează sensul art. 387 din legea sanitară.

Curtea,

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că, Curtea de Apel din Brașov s. II-a, a respins ca nefondată acțiunea în contencios, intentată de Octavian Senchea, farmacist din comuna Baraolt, jud. Trei Scaune, în contra Ministerului Sănătății pentru anularea ordinului nr. 2106 din 1933, prin care s'a permis să funcționeze în comuna Telișoara din județul Odorhei, o farmacie de mână proprietatea medicului Dr. Bella Györffy;

Că, pentru a decide astfel, Curtea mai întâi constată în fapt că medicul de plasă cu reședința în comuna Telișoara, Dr. Bella Györffy, a cerut Inspektoratului General Sanitar din Cluj să fie autorizat să deschidă o farmacie de mână în comuna Telișoara și că inspektoratul cerând avizul medicului primar al Județului Odorhei, care a dat aviz favorabil prin faptul că comuna Telișoara e situată la o depărtare de 10 km. 04 de comuna Ocland, în care se află cea mai apropiată farmacie din Jud. Odorhei, găsește că cererea întrunește condițiile cerute de art. 387 din legea sanitară și prin ordinul nr. 2106 din 1933 a încuviințat deschiderea farmaciei;

Că apoi Curtea motivează că după art. 387 din legea sanitară, medicii din comunele rurale depărtate la cel puțin 10 km. de o farmacie publică, pot solicita și obține dela serviciul ministerial local autorizația de a poseda o farmacie de mână cu medicamentele necesare pentru îngrijirea lor și că, din economia legii sanitare rezultă că serviciul sanitar e organizat pe circumscripții județene, așa că deschiderea unei farmacii de mână de către un medic din județ nu se poate acorda decât ținându-se seama de situația topografică a farmaciilor existente în județul respectiv; că fiind astfel, Curtea constată din lucrări că farmacia de mână aprobată medicului Bella Györffy intră în prevederile art. 387 din legea sanitară și deci ordinul nr. 2106 din 1933 e legal, fiindcă reclamantul Oct. Senchea are farmacia situată în alt județ și anume în Jud. Trei Scaune comuna Ba-

raolt, fiind prin urmare într-o circumscripție medicală deosebită de aceea a Jud. Odorhei, așa că nu interesează distanța care ar exista între această farmacie și comunele care fac parte din circumscripția sanitară a județului limitrof. Curtea apoi mai respinge acțiunea și ca neregulată pe baza art. 1 și urm. din legea acționării judecăților, motivând că nu se indică în ea cu precizie și lămurit nici numele și pronumele părțului și nici nu se indică ordinul ilegal ce se cere a fi anulat;

Având în vedere că prin dispozițiunile art. 387 din legea sanitară din 1930 se prevede că medicii și veterinarii din comunele rurale, depărtate la cel puțin 10 kilometri de o farmacie publică, pot solicita și obține dela serviciul ministerial local autorizația de a poseda o farmacie de mână cu medicamentele necesare pentru îngrijirea clientelei lor;

Considerând însă că din cuprinsul acestui text cât și din economia legii rezultă că legiuitorul a înțeles să înființeze aceste farmacii de mână, numai în ipoteza când comuna în care se află doctorul solicitator de înființarea unei asemenea farmacii, se găsește la o depărtare de 10 kilometri de o farmacie publică, cu alte cuvinte că pe o rază de 10 kilometri împrejurul acelei comune să nu existe o farmacie publică, indiferent de județul sau circumscripția medicală în care se află comuna de reședință a medicului solicitator, precum și a poziției farmaciei publice; că este așa, aceasta rezultă cu suficiență și din dispozițiunile prevăzute în alin. II de sub menționatul text, care prevede că această autorizație încetează când s'a înființat o farmacie publică în comuna unde locuiește posesorul autorizației sau într-o localitate mai apropiată;

Că dacă legiuitorul ar fi înțeles să facă distincțiunea pe care o face Curtea și anume să fixeze această distanță de 10 km. înăuntrul circumscripției medicale stabilite pe județe și regiuni, ar fi menționat-o expres în lege;

Că dar Curtea de apel totuși stabilind că legiuitorul a înțeles să fixeze această distanță de 10 km., numai înăuntrul circumscripțiilor medicale organizate pe județe, deși în speță se constată că la o distanță mai mică de 10 km. de comuna de reședință a medicului căruia s'a acordat autorizarea de a poseda o farmacie de mână, se găsea funcționând într-o comună din județul limitrof, o farmacie publică, prin aceasta cu exces de putere a violat art. 387 citat, așa că din acest punct de vedere motivul de casare este fondat;

Că în același timp Curtea denaturează și înțelesul acțiunii când stabilește că recurentul nu a indicat lămurit, numele părțului și ordinul pe care înțelege să-l atace, deoarece din primul considerent al deciziei sale, rezultă că recurentul a chemat în judecată Ministerul Sănătății și a cerut anularea dispozițiunii prin care a autorizat pe d-rul Bella Györffy din comuna Telișoara Jud. Odorhei să posede o farmacie de mână;

Că dar din toate aceste considerațiuni, rezultând că motivul de casare este în totul fondat, recursul se admite;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 31 Mai 1935

Președinția d-lui C. CRĂCIUNESCU, consilier

Petre Mărgineanu cu Casa Generală de pensii

Decizia nr. 4967 Dosar nr. 87/932

Pensiuni. Funcționar pus în retragere din oficiu potrivit art. 203 din legea pentru organizarea ministerelor, la vârsta de 57 ani sau cu 30 ani de serviciu. Sporul de timp acordat prin ficțiunea legii pentru completarea a 35 ani de serviciu. Dacă ficțiunea legii se referă și la calculul pensiunii, adică dacă acest calcul se face după media salariului la care funcționarul ar fi avut dreptul la împlinirea vârstei sau anilor de serviciu. Soluțiune negativă. Nemodificarea normelor generale ale legii pensiunilor. Art. 9 din această lege.

Art. 203 din legea pentru organizarea ministerelor, potrivit căruia, funcționarii cari au vârsta de 57 ani sau 30 de ani de serviciu vor putea fi puși în retragere din oficiu spre a-și regula drepturile la pensie, cu aceleași drepturi și în aceleași condițiuni ca și când ar fi avut vârsta de 60 ani, sau 35 de ani de serviciu — a modificat legea generală de pensii numai în ce privește adaosul de timp util pentru pensie, spre a putea completa 35 de ani de serviciu. Menționatul articol nu a adus nicio modificare principiului stabilirii cuantumului pensiunii, modalitatea calculului pensiunii rămânând guvernată de art. 9 din legea generală de pensii, — adică intrând în calculul pensiunii media salariului efectiv primit pe ultimii 3 ani, iar nu media salariului la care, printr-o ficțiune, funcționarul ar fi avut dreptul la împlinirea vârstei sau anilor de serviciu.

S'au ascultat intimata Casa generală de pensii prin d. avocat Stoicescu care a cerut respingerea recursului lipsind recurentul Petre Mărgineanu.

Curtea,

Având în vedere ca din decizia supusă recursului rezultă că Inalta Curte de conturi s. II-a, prin decizia nr. 444 din 1931 a stabilit dreptul la pensie lui P. Mărgineanu, pe baza art. 203 din legea pentru organizarea ministerelor, adăogând la timpul servit de 30 ani, 2 luni și 20 zile, un spor de 4 ani, 9 luni și 10 zile, completându-i astfel 35 ani calculabili la pensie. În ce privește cuantumul pensiei, instanța de fond a luat media pe ultimii trei ani serviti efectiv, iar nu ultima retribuție, precum a cerut P. Mărgineanu. Curtea de conturi, pentru a decide astfel, motivează că, prin art. 203 din legea pentru organizarea ministerelor, s'a acordat numai un spor de timp, fără să se aducă vreo modificare principiului stabilirii cuantumului pensiei la media salariilor pe ultimii 3 ani serviti.

Având în vedere că, în drept, potrivit art. 203 citat, funcționarii cari au vârsta de 57 ani, sau 30 ani de serviciu, vor putea fi scoși la pensie din oficiu, în urma încadrărilor ce se vor face în cel mult 6 luni, cu aceleași drepturi și în aceleași condițiuni, ca și când ar avea, respectiv, vârsta de 60 ani sau 35 ani de serviciu;

Că în prezența acestui text chestiunea de principiu ce este a se examina, dedusă în judecata Secțiunei acesteia și de care era legată soluțiunea litigiului, e aceea de a se ști dacă ele consfințesc o derogare dela art. 9 din legea generală de pensii numai în ce pri-

veste adaosul anilor de serviciu, pentru majorarea procentelor la 100%, pentru 35 ani serviti, sau dacă ele implică o derogare și în ce privește modalitatea calculului pensiunii, acesta având a se face după media salariului la care funcționarul ar fi avut dreptul la împlinirea vârstei sau anilor de serviciu, cum pretinde recurentul;

Având în vedere că, dacă este a se lua în considerare litera textului sus enunțat, e cert că el nu modifică legea generală de pensii, decât în ce privește adaosul de timp util pentru pensie, pe care-l acordă celor ce întrunesc condițiunile prescise și care, printr-o ficțiune a legii, urmează a fi considerat ca efectiv servit în momentul punerii la retragere a funcționarului;

Că, în ce privește însă retribuiunea ce urmează a fi socotită pentru calculul pensiunii, textul menționat necuprinzând nicio dispoziție derogatorie formală, rămân în picioare dispozițiunile de drept comun ale art. 9 din legea generală de pensii, după cari drepturile la pensie au a se stabili după media salariilor de bază primite în cei din urmă trei ani de serviciu.

Având în vedere că, dacă e necontestat în fapt — după cum rezultă, de altfel și din lucrările preparatorii — că dispozițiunile excepționale ale legii din 1929, impuse de situațiunea împovărată a finanțelor Statului, implica un adevărat sacrificiu pentru funcționarii ce urmau a fi puși în retragere înainte de vreme, nu e mai puțin adevărat că beneficiile recunoscute, în compensație, acestor funcționari, prin acordarea sporului anilor de serviciu și prin majorarea, în proporție, a cotei de pensie, imprimă acestor dispozițiuni și un caracter de favoare și trebuie interpretate restrictiv;

Că, a decide dar, că beneficiul legii nu se mărginește numai la adaosul de timp prevăzut de art. 203, ci urmează a fi extins și la normele de calcul ale pensiunii, iar că, pentru acest sfârșit, urmează a se avea în vedere nu momentul punerii în retragere și retribuția anilor efectiv serviti, sau considerați ca atare, cum prevede legea, ci acela în care funcționarul ar împlini, în viitor, maximum anilor de serviciu sau limita de vârstă, cu media constantă a ultimei retribuții, ar fi a se recurge la o nouă ficțiune și a se adăoga la lege, creindu-se, pe această cale, noi avantagii, cari nu cadrează cu textele și cu spiritul dispozițiunilor excepționale sus enunțate;

Că, în adevăr, dacă pensionarea prematură a celor ce îndeplineau condițiunile legii s'a făcut dintr'un spirit de riguroasă economie, în vederea reducerii numărului funcționarilor, după cum se accentuiază în expunerea de motive, o nouă dispozițiune de favoare, ca aceea de care se prevalează recurentul, în puterea căreia salariul de bază ce funcționarul avea la data pensionării s'ar considera, prin simplă ficțiune, ca o medie constantă a retribuțiunilor viitoare, ar fi de neconceput, date fiind preocupările măturisite ale legiuitorului la epoca votării legii, cum și împrejurarea că, la scurte intervale, a urmat o serie întreagă de reduceri ale salariilor, cari desmint, pe deantregul, intențiunile de excepțională favoare ce se atribue autorilor legii;

Având în vedere, pe de altă parte, că prescripțiunile invocate ale aceluiași art. 203 din lege, după cari funcționarii ce întrunesc condițiunile de vârstă sau vechime vor fi scoși la pensie „cu aceleași drepturi și în aceleași condițiuni, ca și cum ar avea, respectiv, vârsta de 60 ani, sau 35 ani de serviciu”, departe de a constitui un

argument în sprijinul tezei recurentului, pun și mai mult în evidență ideea ce se degajează din întreaga economie a legii, că momentul ce este a se avea în vedere e acela al punerii la retragere a funcționarului, moment în care i se recunoaște și i se valorifică toate drepturile pe care le-ar fi avut, dacă ar fi atins, în mod efectiv, în trecut, limita de vârstă sau maximul anilor de serviciu;

Având în vedere, în sfârșit, că temeinicia acestui mod de a vedea se învederează și din dispozițiunile art. 8 din legea generală de pensii, referitoare la funcționarii care îndeplinesc funcțiuni ce, prin natura lor le pune viață în primejdie sau le istovesc mai din vreme puterile, și căroră, pentru considerațiuni identice de echitate, legea le acordă o reducere a vârstei și o sporire asemănătoare timpului util de pensiuine;

Că, astfel, într-un câț, cu privire la această din urmă categorie de funcționari, jurisprudența, în mod constant, a considerat ca criteriu unic și ca bază legală de calcul a pensiunii, pe cea prevăzută de citatul art. 9, adică media salariului de bază a celor din urmă trei ani efectiv serviți, o rațiune identică impune ca, ea să fie aplicată, în lipsa unor dispoziții derogatorii exprese și funcționarilor vizali de art. 203 din legea de organizare a ministerelor cari se găsesc în aceeași situațiune;

Că, judecând și hotărând astfel, Curtea de fond a făcut dar, o bună aplicațiune a art. 203 citat și a art. 207 din legea pentru organizarea ministerelor;

Pentru aceste motive Curtea respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL ILFOV S. IV C. C.

Audiența dela 15 Iunie 1935

Prezidenția d-lui GH. AL. CERBAN, jude de ședință

Eduard Misirian cu Ministerul de Finanțe

Sentiința civilă nr. 880. Dosar nr. 966/933

Legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice. Faliment. Cheltueli făcute cu administrația lui. Cererea sindicului de a se urmări de Fisc un creditor pentru acoperirea lor. Confestația urmăritului. Lipsa titlului executoriu. Lipsa autorizării cheltuelilor de către creditorul urmărit. Când contestatorul poate fi ținut la plata unor asemenea cheltueli.

Art. 1 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice și art. 739 combinat cu 805 cod. com.

Din cuprinsul articolului 1 al legii pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice rezultă că pentru că o urmărire să se poată face pe baza dispozițiilor acestei legi, trebuie ca în contra urmăritului să existe un titlu executoriu și ca acest titlu să aibă ca obiect o creanță a Statului, județelor, comunelor sau uneia din instituțiunile limitativ prevăzute de art. 1 alin. 1 al legii; în tot cazul un creditor din masa falimentului nu poate fi ținut să plătească cheltuelile făcute cu administrația acestuia, decât după discutarea prealabilă a activului falimentului, dacă acesta nu este suficient pentru acoperirea acestor cheltueli și numai dacă ele au fost autorizate de zisul creditor și în limitele acestei autorizațiuni.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Eduard Misirian, comerciant, cu domiciliul ales în București, str. Șepcari nr. 16, prin petiția înreg. la nr. 5037 din 1935, în contra deciziei nr. 258

din 1935, dată de Administrația Financiară a Capitalei Sectorul II Negru;

Având în vedere concluziunile părților precum și actele dosarului cauzei.

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt că apelantul este urmărit în cauză pe baza procesului-verbal de sechestrul nr. 48 din 1935, încheiat de percepția circ. V fiscală de pe lângă Administrația Financiară a Capitalei Sectorul II Negru, în urma adresei judecătorului sindic al Tribunalului Brăila nr. 4483 din 1932, prin care acesta arătând că din administrația efectuată în falimentul comerciantului Herșcu Zilbermann din Brăila, declarat în stare de faliment în urma cererii apelantului, au rezultat cheltueli făcute în sumă de 6482 lei cari nu s'au putut acoperi din activul falimentului, întru cât imobilul ce a existat în acest activ, a fost adjudecat asupra unui creditor ipotecar, iar activul mobilier nu s'a putut vinde încă, a cerut să se ia măsuri de urmărire în contra apelantului în calitatea sa de creditor care a cerut declararea falimentului, pentru acoperirea deficitului produs;

În contra acestei urmăriri apelantul a făcut contestație care prin decizia Administrației Financiare a Capitalei, Sectorul II Negru a fost anulată, conform dispozițiilor art. 34 din legea de urmărire, pe motiv că contestatorul fiind debitorul urmărit nu a depus suma care formează obiectul urmăririi, iar în contra acestei deciziuni s'a făcut prezentul apel și consemnându-se suma care formează obiectul urmăririi, s'a cerut anulara acesteea pe considerațiunea că, conform dispozițiilor art. 739 și 805 din codul de comerț, apelantul nu poate fi ținut la plata sumei care se urmărește.

Având în vedere că, conform art. 1, alin. I din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, pe temeiul căruia s'a efectuat urmărirea întreprinsă în cauză, creanțele care se pot percepe și urmări, potrivit dispozițiilor legii sunt:

„Contribuțiunile directe și indirecte, taxele, amenzile, chirile, redevențele, arenzile, veniturile de orice fel, despăgubirile, daunele, creanțele, cu un cuvânt toate sumele de bani sub orice titlu, care se cuvin Statului, județelor, comunelor, administrațiilor comerciale, caselor autonome, camerilor de industrie și comerț, camerilor de agricultură, muncă și uniunile acestora, administrațiilor publice de orice fel, precum și instituțiilor de utilitate publică, ale căror bugete se votează de Adunarea Deputaților”; iar conform dispozițiilor alin. II al aceluiași text de lege: „perceperea și urmărirea se va face în baza creanțelor decurgând din roluri, contracte și alte titluri cărora legile le recunosc caracter executoriu”.

Având în vedere că din acest text de lege rezultă în mod neîndoelnic că pentru ca să se poată începe vreo urmărire, potrivit legii pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, trebuie în prim rând să existe un titlu executoriu și ca acest titlu să aibă ca obiect o creanță a Statului, județelor, comunelor sau uneia din instituțiunile limitativ prevăzute de alin. I al art. 1 al legii;

Considerând că în speță urmărirea s'a început pe temeiul unei preținse creanțe a judecătorului sindic de pe lângă Tribunalul Brăila pe care apelantul o contestă, iar pe de altă parte, nu există niciun titlu executoriu reclamat de lege pentru a se putea începe vreo urmărire, în conformitate cu dispozițiunile ei;

Având în vedere că astfel fiind urmează a se vedea că întru cât în speță condițiunile necesare pentru efectuarea unei urmăriri în baza legii pentru urmărirea veniturilor publice nu sunt îndeplinite, urmărirea cată a fi anulată, admițându-se apelul din acest punct de vedere;

Având în vedere că chiar dacă, prin imposibil, s'ar considera că procesul verbal de sechestrul atașat la dosar constituie din punct de vedere formal un titlu, încă prezenta urmărire urmează a fi anulată pentru considerațiunea că apelantul contestator nu poate fi ținut la plata sumei reclamate și pentru care s'a făcut urmărirea;

Având în vedere că într'adevăr, potrivit dispozițiilor art. 759 din codul de comerț: „cheltuielile de justiție și administrație, prevăzute în statul judecătorului sindic, aprobat de tribunal, se vor plăti de falit, sau se vor reține din patrimoniul falimentului, cu preferință înaintea oricăror altor datorii”.

Că în conformitate cu dispozițiunile art. 805 din același cod: „datoriile provenind din operațiunile judecătorului sindic vor fi plătite din activul falimentului, cu preferință asupra datorilor anterioare, iar dacă aceste operațiuni trag după dănsese obligațiuni cari ar trece peste activul falimentului, numai creditorii cari le-au autorizat sunt personal ținuți peste partea lor din activ, în limita însă a autorizațiunii date; ei vor contribui în proporțiunea creanțelor lor respective”;

Având în vedere că din combinația acestor texte de lege rezultă că cheltuielile făcute de judecătorul sindic în administrația unui faliment, urmează să fie plătite de falit sau să fie reținute din activul falimentului cu preferință înaintea oricăror datorii; că în cazul în care judecătorul sindic ar contracta obligațiuni care întrec valoarea activului falimentului numai acei creditori pot fi ținuți de plata acestor obligațiuni pentru partea lor din activ, cări au autorizat încheierea acestor obligațiuni și aceasta numai în limitele autorizațiunii date;

Având în vedere că întru cât în speță nu se dovedește că apelantul ar fi consimțit la contractarea de datorii peste limitele activului și, mai mult, rezultă că acest activ în ce privește obiectele sale imobile a fost adjudecat asupra unui creditor fără să se preleve cheltuielile de administrație și justiție cari potrivit art. 759 și 805 din codul de comerț, trebuiau să fie acoperite înainte de plata oricăror creanțe, urmează a se vedea că apelantul nu poate fi ținut la plata sumei reclamate și pentru care se cere urmărirea și că deci apelul său este întemeiat și din acest punct de vedere și cătă a fi admis ca atare, anulându-se urmărirea întreprinsă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Gh. Al. Cerban, judecător de ședință, Tribunalul admite apelul, etc.; admite contestația, etc.

D-nii colaboratori ai Revistei sunt rugați a trimite manuscrisele scrise numai pe o singură pagină și la rânduri rare, nu dese. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază și nici nu se păstrează la redacție.

A apărut:

REPERTORIUL JURIDIC-REZUMATIV AL ROMÂNIEI, anul I nr. 1, texte de legi, doctrină, jurisprudență, partea I-a materie civilă. Directer fondator *George P. Nemetrescu*, avocat. Abonamentul 400 lei anu I, un exemplar 40 lei. Apare lunar.

CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ ADNOTAT VOL. IV, de *Const. Gr. C. Zota*, președinte de tribunal, magistrat asistent la Înalta Curte de Casație. Prețul 275 lei. De vânzare la *Curierul Judiciar*.

AMNISTII ȘI GRATIERI, de *Const. Gr. C. Zota*. Prețul 2b lei. De vânzare la *Curierul Judiciar*.

A apărut:

RECURSUL ÎN CASARE de *Dr. Gh. Nedici* și *Const. Gr. C. Zota*. De vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 120 lei.

LEGEA PENTRU ÎNFIINȚAREA ȘI ORGANIZAREA JURISDICȚIEI MUNCII PUSĂ ÎN ACORD CU LEGEA CONTRACTELOR DE MUNCĂ, de *Dr. Gh. Nedici* și *Const. Gr. C. Zota*. Prețul 150 lei. De vânzare la *Curierul Judiciar*.

ORDONANȚELE PREZIDENȚIALE DE REFERE de *Eugen Petit* și *Const. Gr. C. Zota*. Prețul 100 lei. De vânzare la *Curierul Judiciar*.

STUDII DE DREPT PROCESUAL CIVIL, de *Sabin Moldovan* președinte la Tribunalul Arad, Vol I, cuprinzând: Teoria funcțiunii jurisdicționale, Spiritul latin în procesul civil modern, Proba testimonială, Chemarea în garanție și Justitia trebuie să fie gratuită. De vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 100 lei.

LEGEA CAMBIEI ȘI BILETULUI LA ORDIN ȘI LEGEA ASUPRA CECULUI, însoțite de Expunerea de motive, Avizul consiliului legislativ și Rapoartele dela Cameră și Senat, în *Biblioteca Legilor Uzuale adnotate* nr. 486 din editura *Curierul Judiciar*.

De vânzare la toate Librăriile din țară și la *Curierul Judiciar*. Prețul 50 lei.

CATRE D-NII ABONAȚI

D-nii abonați ai Revistei sunt rugați stăruitor să achite abonamentul la timp, conform mențiunei de pe copertă, fără a aștepta alte înștiințări personale cari, pe lângă că sunt costisitoare, cer și timp.

Plata se poate face, fie prin mandat poștal direct la Administrația Revistei, str. Artei nr. 5 București, fie prin încasatorii noștri împuterniciți cari sunt: d. Mihail Stama pentru provincii și d. C. Petculescu pentru Capitală cărora rugăm a li se acorda toată atențiunea când se prezintă în numele nostru.

Când plățile se fac prin încasatorii noștri sus arătați, d-nii abonați sunt rugați să le ceară chitanțe, din chitanțierele purtând stampila administrației, pentru orice sume plătesc, iar când plățile ni se fac prin mandate poștale, trimițătorii sunt rugați să arate pentru care anume revistă și pe ce anume timp plătesc abonamentul indicând și nr. partidei din registrele noastre.

Adresele prea telegrafice dând naștere la neprimirea la timp a revistei și chiar la răstăcirea numerilor trimise, d-nii abonați sunt rugați să comunice administrației adresele cât mai precise.